

**TEXT PROBLEM
WITHIN THE
BOOK ONLY**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_192542

UNIVERSAL
LIBRARY

अरूपृश्य-विचार.

लेखक

श्रीपाद महादेव माटे, एम्. ए.

प्रकाशक

सदाशिव कृष्णराव शिंदकर,
सेक्रेटरी, वाङ्मय-विहार-मंडळ,
२४८ सदाशिव पेठ, पुणे.

मुद्रक,

अनंत सखाराम गोखले,
'विजय' प्रेस, ५७० ज्ञानवार पेठ, पुणे.

सन १९२२.

किंमत १० आणे.

प्रस्तावना.

अस्पृश्यांसंबंधानें ' केसरी ' पत्रांत मीं जे लेख लिहिले ते, थोडी अदलाबदल करून व भर घालून, पुस्तक रूपानें प्रसिद्ध करीत आहे.

गेलीं चार पांच वर्षे अस्पृश्यांच्या प्रत्यक्ष परिचयानें त्यांच्या एकंदर स्थितीचें जे अवलोकन करतां आलें त्यावरून सुचलेले हे विचार आहेत. मी जुना शास्त्रीपंडितही नव्हे आणि नवीन पद्धतीचा समाजशास्त्रज्ञही नव्हे. अर्थात् माझ्या लिहिण्यांत विद्वत्ता कमी. पण येवढें मात्र वाटतें कीं, प्रस्तुत विषयाशीं माझी कांहींशी ओळख आहे. तिच्या बळावर अस्पृश्यांचें गाऱ्हाणें समाजाला सांगण्याचा प्रयत्न केला आहे.

विद्वान् लोक आणि राष्ट्रहिताचे साधक यांनीं हा निबंध वाचून कांहीं अनुकूल-प्रतिकूल लिहिलें तर या बाबतींत जें कांहीं पुढें कर्तव्य असेल त्याचें स्वरूप जास्त निश्चित व कमी विवाद्य होईल.

३३६ सदाशिव पेठ,
पुणे शहर. }

श्री. म. माटे.

अस्पृश्यविचार.

गेल्या दोन वर्षांत अस्पृश्यतेच्या प्रश्नाला जोरानें उचल मिळाली आहे. राष्ट्रीय सभेनें त्याचा पुरस्कार केल्यामुळेच ही गोष्ट घडून आली हें उघड आहे. सर्व हिंदुस्थानचें लक्ष आपल्या कारभाराकडे हटकून ओढून घेणारी अशी ही संस्था असल्यामुळे तिच्या द्वारा ज्या विषयाचा पुकारा झाला त्याला महत्त्व चढावें हें साहजिक आहे. ज्या भाकरीचा पेंच षट्शास्त्र्यापासून तों महारापर्यंत सर्वांनाच पडला आहे त्या भाकरीचा प्रश्न सोडविण्याचें काम राष्ट्रीय सभा करित असल्यामुळे सर्वसामान्य जनसमूहाचा ओढा अर्थातच राजकारणाकडे आहे, आणि त्या राजकारणाचा विचार करित असतांना त्याच्या यशासाठीं ज्या ज्या इतर गोष्टींचा विचार करणें अवश्य आहेसें दिसेल त्यांचा निदान विचार करण्यास लोक पुष्कळदां मनाच्या विरुद्धसुद्धां कवळ होतील. आजपर्यंत सामाजिक परिषदा काय थोड्या भरल्या ? अस्पृश्यतेसंबंधी चर्चा, भाषणें, ठराव, निषेध इत्यादि प्रकार त्या सभांतून काय थोडे झाले ! पण त्यांच्याकडे बहुजनसमाजानें फारसें लक्ष दिलें नाहीं. त्यांच्या पसंतीची जी राष्ट्रीय सभा तिनें या प्रश्नाचा प्रामुख्यानें उल्लेख करतांच सगळीकडे एतद्विषयक हालचाल चालू झाली. असें जरी आहे तरी या हालचालीचें सर्व श्रेय काँग्रेसला अर्पण करणें हें युक्त होणार नाहीं. महात्मा गांधींनीं या विषयासंबंधानें आपल्या भाषणांतून व लेखांतून स्पष्ट व निर्भीड चर्चा केल्यापासून इकडे लोकांचें

लक्ष जास्त वेधले आहे. जो गृहस्थ आपल्याला पसंत व जरूर त्या राजकारणाविषयीं इतकें बोलतो व करतो तोच अस्पृश्यतेसंबंधानेही सांगू लागला म्हणजे त्याचें म्हणणें खरें आहे असें वाटू लागवें, त्या विषयाला कांहीं जातिवंत व स्वयंभू महत्त्व आहेसें पटावें व निदान स्थानमाहात्म्य म्हणून, सभागौरवासाठीं म्हणून, मुग्ध नापसंतीनें ताठरलेली आपली मान बहुजनसमाजानें अलंकारिक रीत्या पसंति दाखविण्यासाठीं डोलवावी हें बरोबर आहे. पसंत असो कीं नसो, काँग्रेस व गांधी यांनीं हा विषय गळीं बांधला हें खरें. आतां तो गळीं उतरावयाचा राहिला आहे. एकाद्या मोठ्या थोरल्या लोकप्रिय कंपनीनें आपल्या आजपर्यंतच्या तपाचा फायदा घेऊन, अगर भावी यशाकडे व स्वार्थाकडे लक्ष देऊन, साधारणतः अप्रिय मजकुराचें चोपडे प्रसिद्ध केल्यानें त्या चोपड्याला प्रसार, प्रसिद्धि आणि आदर हीं जशीं आपोआपच प्राप्त होतात तसाच कांहींसा प्रकार राष्ट्रीय सभेनें अस्पृश्यतेच्या केलेल्या पुकाऱ्यांत झालेला आहे. तिच्या बोजामुळे लोकांनीं आदरभावांनें ऐकलें व राजकारण हा जो तिचा पेशा त्यांत तेढ पडतं उपयोगी नाही अशा धोरणानें तिनें सदुपदेश केला. महात्मा गांधी यांनीं मात्र राजकारणापेक्षांहि आपल्याला उंच वाटणाऱ्या धर्मबुद्धीनें प्रेरित होऊन या विषयाला उचल दिली.

पण काँग्रेसनें व गांधींनीं हा पुरस्कार करावयाच्या आधीं आमच्या समाजाचें मन काय अगदीं स्वस्थच बसलें होतें ? आमची प्रचंड लोकसंख्या ही कांहीं कांहीं प्रसंगीं मोठी गैरसोयीची आहे असें वाटू लागतें. कारण आपत्तिनिवारणाच्या कामीं एवढा मोठा डोंगर मानमोड करणारा वाटतो. पण तोच लोकसंख्येचा अफाटपणा उपययोजनेच्या, चिंतनाच्या आणि अंमलबजावणीच्या कामीं-असंख्य मनांच्या असंख्य ठेवणीमुळे व सामर्थ्यामुळे कार्यांत सुकरता

उत्पन्न करतो, असो. बहुजनसमाज जरी या बाबतीत उदासीन आणि विरुद्ध असला तरी या अजाणिवेच्या निशेत समाज निजलेला असतांना कोणी कोणी विचारसंयमी जागे राहिले होते; आणि मधून मधून आपल्या जागेपणाची आणि रात्रीच्या अमलाची गूण त्यांनीं झोंपमोडीबद्दल होणारी अप्रियता संपादूनसुद्धां समाजाला दिली होती. ज्या वेळीं समाज पाहत नाहीं, त्या वेळीं जो पाहतो, तोच पाहतो. अशा पाहणारांची संख्या कमी होती म्हणूनच सामाजिक परिषदेच्या ठरावाकडे कोणी फारसें लक्ष देत नसे. पण कमी असो कीं जास्त असो, या लोकांच्या कर्तबगारीमुळे काँग्रेसला हा विषय पत्करावा लागला असें म्हटल्यास त्यांच्या कर्तबगारीच्या वर्णनापेक्षां आपण कांहीं जास्त केले असें होत नाहीं. समाजानें आपली केलेली हेटाळणी, प्रतिकूल परिस्थितीमुळे वारंवार होणारा कोंडमारा, स्वतःच्या सद्धेतुसंबंधानें उत्पन्न झालेलीं अगर उपस्थित केलेलीं विपरीत मते या सर्वे गोष्टी मावळून जाऊन, आपल्याला ज्याची अत्यंत आस्था तो विषय सर्वसाधारण जनसमूहाच्यासुद्धां आदरयुक्त विचाराला पात्र झाला हें पाहून आपले सुभाषित आपल्याच अंगीं जीर्ण होईल कीं काय अशी आजपर्यंत भीति बाळगणारा सुधारकवर्ग खरोखर प्रमुदित झाला असेल यांत शंका नाहीं. पुढील राजकारणी अवतरले म्हणजे मागचे मार्ग पडून, त्यांनीं अडविलेली लोकांच्या मनांतील जागा पुढिलांच्यासाठीं रिकामी व्हावी, नवा सुधारक आला म्हणजे त्याच्या तेजांत मागला लपावा हा सृष्टीचा क्रमच आहे. पण सामान्य माणसाची दृष्टि जरी याप्रमाणें नित्य नवीन येणाऱ्या फिल्मवर चिकटलेली असली तरी एकाद्या वस्तूची वाढ निरीक्षावयास शिकलेल्या जागरूक डोळसाला हें स्पष्ट दिसतें कीं, हा एक तऱ्हेचा श्रमविभाग चाललेला आहे. एकाद्या तत्वाच्या अगर मताच्या पूर्ण उत्कर्षाला शंभर वर्षांचा किंमत पड-

णार असेल, तर जसजसा मतपोष होईल तसतसा पुढाऱ्यांच्या तेज-
स्वितेचा उदय दिसू लागतो. पण वास्तविक ते मागल्यांच्या खांद्या-
वर उभे असल्यामुळेच त्यांच्यापेक्षां उंच दिसतात. ही गोष्ट लक्षांत
घेतली म्हणजे पूर्वी ज्या ज्या माणसांनी या प्रश्नासंबंधाने प्रयत्न
केलेले असतील त्यांची योग्यता पुरतेपणीं कळेल व त्यांचा गौरव
करण्याची बुद्धि जागी राहिल असो, तर या विषयाच्या उचलीला
काँग्रेस, गांधी व सुधारक यांनी जो हातभार लावला त्याविषयी
किंचिन्मात्र उल्लेख केल्यानंतर परिस्थितीच्या सपाट्याचाही उल्लेख
करणे जरूर आहे.

परिस्थितीचा वारा अस्पृश्यांना अनुकूल असा फिरू लागला.
जर्मन युद्धापासून हरत-हेचे बोध मनुष्य-योनीला मिळाले. स्वतःच्या
हितासाठीच वास्तविक ज्यांनी युद्धे आरंभिली त्यांनी ती
अनाथांकरतां व दुबळ्यांकरतां आहेत असा गवगवा केला. कारण
लोकांची सहानुभूति मिळवून आपलीं मर्मे लपवावयाचीं होतीं. त्या
सहानुभूतीच्या बळावर व धडधडीत खोट्या भुलथापांवर लढाई तर
मारली. संकटाच्या प्रसंगीं सर्व सामर्थ्ये एकवटावीं म्हणून नेहमीं
असत्यानें लडबडलेली जीभ सत्ये व उदात्त तत्वे बोळू लागलीं.
सत्याने आणि उदात्त तत्वांनीं शरण आलेल्यांना आश्रय देऊन
संकटमुक्त केले. पण मदतीला बोलावून आणलेला राजा जसा
घरांतच तळ देऊन आपल्याला हवी तशी व्यवस्था करू लागतो
त्याप्रमाणे त्यांनीं या मतलबखोरांच्या घरादारांची व वेलविस्ताराची
व्यवस्था आपल्याकडे घेतली. स्वतंत्रता, न्याय, स्वयंनिर्णय इत्यादींना
लबाडीनें घरीं बोलावून आणिले. पण या निष्ठुर तत्वांनीं फसव्या
लोकांवर विलक्षण सूड उगविला, त्यांच्या खुद्द घरीं आणि त्यांनीं
बाहेर मांडलेल्या संसारांत आपलाच घुमारा सुरू केला. ' आमच्या
राज्यावर सूर्य कधीं मावळत नाही ' या गर्वोक्ति बाधक होतीलसें

झालें. कारण इतक्या विस्तृत भूपृष्ठावर उदात्त तत्त्वांचा बोलबाला लगोलग सुरू झाला. आतां दो-दो हातांनीं ' दादा, जरा दमानें ध्या ' म्हणावें लागत आहे. कळकाचें कुडण तेंच हयगयखोराचें सरण अशी स्थिति झाली. ही उदात्त तत्त्वांच्या प्रवेशाची आणि प्रसाराची गोष्ट अवध्या मानव्याच्या हिताची झाली. जो तो न्यायाचा उच्चार करूं लागला. आपण कोण आहों हें ध्यानांत भरल्यामुळें जो तो स्वयंनिर्णय करूं लागला. सातासमुद्रापलीकडे माजलेल्या कलीला धर्मदंडाशीं पुनः करकंडून बांधण्यासाठीं व मनुष्ययोनि सुखी करण्यासाठीं पृथ्वीवरील अवध्या लोकांना आप्रहानें आमंत्रणें करणाऱ्यांना मोठा जाच सुरू झाला. " अहो स्वतंत्रतावाले इंग्रज, काढा स्वयंनिर्णय कोठें आहे तो " असें हिंदी लोक म्हणूं लागले. पण कवलाघरावर उभे राहून 'न्याय न्याय' म्हणून ओरडणाऱ्या हिंदी प्रजेच्या शब्दांचा प्रतिध्वनि इंग्लंडकडून येण्याच्या आधींच थेट इट-नाक महार, पिरा मांग आणि परशा चांभार यांच्या घरांतून उठूं लागला; त्यांचीं खोपटीं, रकटीं बोवूं लागलीं आणि अशा रीतीनें ऑस्ट्रियन राजपुत्राचा खून अस्पृश्यांच्या पथ्यावर पडला.

असो. वरील सर्व लिहिणें जरी मानलें तरी या प्रश्नाच्या उलट-सुलट बाजू पाहणें; राजकारण, धर्मकारण, तारतम्य, देववेव इ. दृष्टींनीं त्यांचा पूर्ण विचार करणें अवश्य आहे. निरनिगाळीं मत-मतांतरें आपल्या गलबल्यासह पुढें आल्यामुळें निवड करणें पुष्कळदां फार कठीण होऊन बसतें, व विषयाचा अभ्यास दूर राहून परस्परां-विषयींचे गैरसमज व दुराग्रह मात्र वाढीस लागतात. असें न व्हावें म्हणून पुढील लेख लिहिला आहे. त्यांतील विधानांचा आस्थे-वाईक विचार करावा अशी वाचकांना नम्र विनंति आहे.

अस्पृश्यांच्या एकंदर स्थितीचा विचार करून त्यांच्या तक्रारीला एकच नांव द्यावयाचें म्हटलें तर तें अस्पृश्यता हें होय. सुशिक्षित महारांनी आपल्या स्थितीचें ठळक निदर्शन स्वतःला ' बहिष्कृत ' हेंच विशेषण लावून केलें आहे. तेव्हां त्यांच्या दृष्टीनेंहि बहिष्कार अगर अस्पृश्यता हेंच त्यांच्या तक्रारीचें मुख्य नांव आहे. जन्मानेंच कमी समजलें जाणें इत्यादि दुसऱ्या कांहीं बाबींत, इतर ब्राह्मणोतरांबरोबरच ब्राह्मणांविरुद्ध भांडावयास त्यांना एक विस्तृत अधिष्ठान सांपडतेंच, पण त्यांच्या जोडीला अधिक जिकीरीचें व केवळ त्यांनाच लागू असें ' अस्पृश्यता ' नांवाचें एक निराळें अधिष्ठान आहे. प्रस्तुत लेखांत या उभयतांविषयींची चर्चा व्हावयाची आहे. पण या स्वतंत्र अधिष्ठानाचेंच महत्त्व जास्त आहे हें उघड आहे. अस्पृश्यतेसंबंधीं लिहावयास लागण्याच्यापूर्वी-म्हणजे तिच्यामुळें आपलें राजकारण, समाजकारण इत्यादींवर काय काय विपरीत परिणाम होत आहेत, खुद्द अस्पृश्यांना तिच्यामुळें कसकसे हाल सोसावे लागत आहेत, व शेवटीं तिच्या निवारणासाठीं उपाय-योजना कसकशी करावी इत्यादि गोष्टींचा ऊहापोह करावयाच्या-पूर्वी-अस्पृश्यतेच्या अस्तित्वाविषयीं दोन शब्द लिहिणें जरूर आहे. कोणी असें म्हणेल कीं, अस्पृश्यतेच्या अस्तित्वासंबंधीं शंका आहे कोणाला ? जी गोष्ट धडधडत दिसत आहे ती सिद्ध करण्याची खटपट कशाला ? तर अशा वाचकांना इतकेंच कळवावयाचें आहे कीं, आपण स्वतःवरून जग ओळखण्याचें सौजन्य दाखवीत आहां. खेडेगांवांत आणि जुन्या मगरमिठ्या अगदीं गच्च राहिलेल्या शहरच्या भागांत जरा हिंडून पाहावें. विषयाचा प्रस्ताव करून देऊन जुन्याचे अभिमानी वावदूक कसे तडकाफडकी निकाल देत आहेत हें बाजूला उभें राहून एकावें म्हणजे वरील खटपट करणें जरूर आहेसें वाटू लागेल. वादविवाद

केला असतांना व कोटिक्रमाचे कैचींत आपण होऊन उतरलों असतांना एकादी भप्रिय गोष्ट कबूल करण्याची आपत्ति उत्पन्न होण्यासारखी आहे असें दिसत असलें तर वादाला तोंडच लागूं नये म्हणून तिचें अस्तित्वच मुळीं नाकबूल करणें हा मोठा हटकून लागू पडणारा डाव असतो; आणि चमत्कार हा कीं, अगदीं अडाणी माणसाला सुद्धां हा डाव करण्याचें स्थळ कोणतें हें तर्काचे विळखे माहीत नसतांना सुद्धां कळतें म्हणून अशाच्या सोयीसाठीं ही खटपट पाहिजे, नाही तर “ फिरीदीचा हांडा आम्ही आणलाच नाही ” हा वकीलसाहेबांचा कोटिक्रम निरुत्तर समजला जावयाचा ! सामाजिक बहिष्कार या लोकांना नाहीं म्हणावें तर ते आमच्या आजूबाजूला कोठें दिसत नाहीत हें कसें ? सभागृहांत इतर अप्रबुद्ध श्रोत्यांबरोबर हे कसे ऐकत बसत नाहीत ? नदीच्या पाणवट्यावर व विहिरीबावडीवर शेजारधर्मांत घेतलेला मुसलमान दिसतो, मग हा अस्पृश्य दिसत नाही हें कसें ? मंडईमध्ये संत्रींनारिंगें विकावयास लांकडी सिंहासनावर अधिष्ठित झालेला अस्पृश्य अगदींच कसा दिसत नाही ? शाळेंतल्या क्रमिक पुस्तकांत जणुं काय जातीजातींचें वाङ्मयी संमेलन करण्यासाठीं ‘ यमुनामैना ’ च्या जोडीला ‘ फति-मामरिअम ’ चे धडे विलगून लिहिलेले दिसतात, त्यांत जाधवाचा दलपतहि असतो, मग महाराचा मुलगा दिसत नाही हें कसें ? दक्षिणमहाराष्ट्रांतला एका प्रसिद्ध देवळाच्या सभामंडपाशेजारच्या हांदावर आपला मुसलमानबंधुसुद्धां चुळा भरतांना दिसतो; पण महार दहा हातांवर उभा राहतो हें कशाचें लक्षण ? धेड मामलेदार कोणी ऐकला आहे ? महार सावकाराकडे कर्ज काढावयास कोणी गेला आहे ? त्यांचीं प्रत्यक्ष अद्वैतविचारांनीं मिष्ट झालेलीं गीतें द्वैत विसरून कोणी ऐकलीं आहेत ? आणि इतकें आहे तरी ‘ अस्पृश्यता आहे कोठें ? ’ असें नकारात्मक उत्तराच्या अपेक्षेनें विचारण्यांत येतें तें येतेच.

असे प्रश्न विचारले कीं, अहो ! याला कारणे आहेत, असा जबाब लगोलग यावयाचा पण त्यावर प्रत्युत्तर इतकेंच कीं, त्या कारणांनाही उत्तरे करतां येण्यासारखी आहेत, पण प्रस्तुत प्रश्न जो आहे तो हा कीं, अस्पृश्यता अगर बहिष्कार आहे कीं नाही ? आणि तो आहे असें वरील प्रश्नांनीं सिद्ध होतें. दुसरे असें कीं, ' बहिष्कार नाही ' असें तुम्ही म्हणून काय होणार ? महार काय म्हणतो ? त्याची जबानी तुमच्या विधानाच्या विरुद्ध आहे. तो म्हणतो कीं, सिनेमाच्या पडद्यावर उठविलेलीं मनुष्याच्या विविध चरित्रांची चित्रे जशीं अंधारांत बसून माणसें पाहतात तसे आम्ही दूर उभे राहून तुम्ही लोक काय वांकुल्या करीत असाल त्या अज्ञानाने पहातो यापेक्षां तुमचा आमचा विशेष संबंध काय ? या बाबतींत त्यांची जबानी थोडी तरी ध्यानांत घेतलीच पाहिजे. एकंदर सामाजिक जिण्यामध्ये आपला हिस्सा किती आहे हें ज्याच्या वांटणीला तो हिस्सा पडलेला असतो त्याच्याइतकें चांगलें दुसऱ्या कोणाला कळणार ? साहेब म्हणतो, मी तुला स्वराज्याचा मलिदा कितीतरी चारीत आहे. पण भुक्तेनें व्याकुळ झालेला देशभक्त म्हणतो, या तुझ्या ' कितीतरी ' मलिदानें माझे दाढवणहि माखत नाही ! तेव्हां स्वराज्याचें हक्क किती मिळाले हें जसें हिंदी देशभक्ताला विचारून ठरवावें हें युक्त, तसेंच हिंदू समाजाच्या संसारांत आपला भाग काय हें महाराला विचारून ठरवावें; म्हणजे चुकीचा संभव कमी. ' मी बहिष्कृत आहे ' असें जर महार म्हणत असेल तर त्याच्या बोलण्यांत सत्यांश आहे हें गृहीत धरावयास हरकत नाही. शिवाय या लोकांना बहिष्कार नाही असें म्हणणारांना एक वेंचक प्रश्न करतां येण्यासारखा आहे. आपल्या लोकप्रिय पुढार्यांवर कशी एक वेडगळ आपत्ति हे लोक आणतात पाहा ! अस्पृश्यता जर नसेल तर ' अस्पृश्यता काढलीच पाहिजे ' असें जे

कै. लोकमान्यांनीं हडसूनखडसून सांगितलें होतें व महात्मा गांधी त्रागा करूनसुद्धां सांगतात याचा अर्थ काय ? जें अस्तित्वांतच नाही तें काढावयास सांगणें हा शुद्ध वेडगळपणा आहे ! आणि असला वेडगळपणा अशा थोर पुरुषांच्या पदरीं बांधण्याचें धाडस आपण कां करावें ? सांगावयाचें तात्पर्य इतकेंच कीं, प्रश्न डावलण्यांत मौज नाही. ' हुं ' म्हटल्यानं जशी आंगठी निघत नाही तसें ' नाही ' म्हटल्यानें असलेला प्रश्न नसलेला होत नाही. खरा देशाभिमान व शूरपणा एकाद्या प्रश्नाकडे अचल टक् लावून पाहण्यांत व त्याचे उंचसखल भाग लक्षांत भरले म्हणजे तो निकालांत काढण्यासाठीं झटत राहण्यांत आहे हें एकमेकांना सांगण्याची काय जरूर आहे ? असो. तर या प्रश्नाच्या सोडवणुकीस लागावें इतकेंच सांगावयाचा मतलब आहे.

पण सदर प्रश्नाला प्रवृत्तीनें व संस्कृतीनें जे लोक विन्मुख असतात ते युक्तिवाद पटला तरी झटण्याची भाषा सुरू झाली कीं, पुनः मान मुरगळून उरफाटे होणार ते होणारच व आपली मूळची नापसंति व्यक्त करणार. कांहीं खटपट करावी असें म्हटलें कीं " होतेंच आहे, चाललेंच आहे, हलकें हलकें काळानुरूप होतेंच आहे " असें पुढील उत्तर आहे ! हें उत्तर मात्र निराशा उत्पन्न करतें. काळ इष्ट तो फरक घडवून आणील हें तर खरेंच कारण तुम्ही गप्प बसलांत तरी दुसऱ्याच्या अंगांत संचरून जरूर ती घटना तो करील आणि कालाला म्हणजे खटपट करणाऱ्या नैतिक मगदुराला जशी साधेल तशी ती होईल. तुम्हांला पाहिजे तशी होणार नाही. एवढ्यासाठीं त्या प्रश्नांत आपलेपणाचा ओलावा उत्पन्न करून घेतला पाहिजे. संबंध हिंदू समाजाचें भवितव्य लक्षांत घेऊन जबाबदारीनें खटपट केली पाहिजे; नाही तर त्याच्या म्हणजे, परंपरेनें हिंदी राष्ट्राच्या, चिरफळ्या करण्यांत ज्यांचें हित

आहे ते स्वतःच्या वैभवाची जपणूक करण्यांत कर्मशूर असल्यामुळे काल त्यांना वश होऊन जिवंत ठेवील व आम्हांला प्रतिकूल होऊ-
नच ठार मारील !

दुसऱ्याही एका बारीक मुद्याचा जातां जातां विचार करणें जरूर आहे. या अस्पृश्यतेचें स्वरूप आणि तिचे परिणाम लक्षांत घेतले पाहिजेत. निरनिराळ्या शिवता-शिवतींची भेसळ होऊं देतां उप-योगी नाहीं. अस्पृश्येतर लोकांचे परस्पर संबंध पाहतां त्यांच्यांतहि मंद मंद छटा टाकणारी अस्पृश्यता असते असें दिसेल. हे लोक एकमेकांना शिवतात, पण त्यांचे घरगुती आणि वैयक्तिक व्यवहार प्राप्त झाले म्हणजे एकमेकांपासून दूर सरतात. आहाराच्या तीव्र भेदामुळे ही बारीक आणि पातळ स्वरूपाची अस्पृश्यता सर्व म्हणजे अस्पृश्येतर लोकांत आढळून येते. आहारविहाराची शुचिता जों जों जास्त तों तों इतरांपासून अलग राहण्याची प्रवृत्ति जास्त. पण या असल्या अस्पृश्यतेची महाराच्या देहाला चिकटलेल्या अस्पृश्यतेशीं गल्लत करतां कामा नये. ही अस्पृश्यता ऐहिक वैभवसंपादनाच्या आड येत नाहीं. मी या ठिकाणीं कर्माच्या वांटणीसंबंधानें बोलत नसून फक्त ' विटाळा ' संबंधानें बोलत आहे हें ध्यानांत ठेवावें. तिच्यामुळे कोणाच्या सार्वजनिक चारित्र्याला आळा बसला आहे असें नाहीं. प्रस्तुत ठिकाणीं मात्र माणसांत येण्याचीच चोरी म्हणजे बंदी असा अस्पृश्यतेचा परिणाम झाला आहे. तर अशा या रूढीचा न्हास होणें जरूर आहे. आतां वर एके ठिकाणीं म्हटल्याप्रमाणें या रूढीचा उच्छेद करणें कां जरूर आहे याचा विचार करावयास लागूं.

राजकारण हा आपणा सर्वांचा आवडता विषय आहे म्हणून त्याचाच थोडासा विचार प्रथम करावा हें योग्य होईल. पहिली अगदीं दळदळीत गोष्ट म्हणजे ही कीं, आम्ही जोंपर्यंत त्यांना

स्पर्शयोग्यसुद्धां समजत नाहीं तोंपर्यंत या लोकांत स्वदेशाभिमान उत्पन्न होणें अशक्य आहे. अभिमान कशासाठीं बाळगावयाचा ? आणि कोणाचा बाळगावयाचा ? तुमच्या देशाचा ? तुमच्या देशाचा अभिमान म्हणजे काय देशांतल्या दगडमातीचा अभिमान ? अभिमान दगडमातीसाठीं वाटेळ, पण ती तरी अभिमानास्पद असावी लागते ! तिच्यावर आपले प्रतापी पुरुष वावरलेले असावे लागतात. तिच्यावर आपल्या संस्कृतीची पैदास झालेली असावी लागते. ही भूमि माझी आहे या आवेशानें लढतां—लढतां मेलेल्या आपल्या शूरांचे पुतळे मधून मधून तिच्यावर दिसावे लागतात. तिच्यांतील शेतवाडीवर खंडोगणीत गह्या मालकीचा म्हणून गोळा करतां आला पाहिजे. परमेश्वरी इच्छेच्या प्रतिकूलतेची हद्द पायाला लागेपर्यंत तेथें सुखसंपत्ति व वैभव संपादितां यावें. बापाकडून कांहीं वारसा हटकून मिळणार या कल्पनेनें तेथें पिढ्या अनुस्यूत होत असाव्यात. पुत्रपौत्रांना आपली कमाई खास जाऊन पोंचणार या भावनेनें तेथें प्रयत्नवाद बळास लागलेला असावा. त्या ठिकाणीं आपल्या कर्तबगारीमुळे घरांदारी समाधानवृत्ति नांदल्यानें स्त्रियांचा आपल्या ठिकाणाचा प्रेमभाव द्विगुणित होत असावा. तेथें जीव कदरल्यामुळे नव्हे तर इहलोकच्या उपभोगानंतर भूतकाळांत पोहरा टाकण्याची आणि भविष्यकाळांत पतंग उडविण्याची बुद्धि होत असावी. अशी जर दगडमातीची भूमि असेल तर तिचा अभिमान. तुमच्या समाजाचा तरी महाराला कसला अभिमान ? त्यानें तुमच्यासाठीं कां झटावें व मरावें ? असें कोणतें लागतेपण त्याच्याशीं तुम्हीं राखले आहे कीं, तुम्हांला दंड झाला तर त्याला घेरी यावी आणि तुमच्या अवमानाबद्दल त्याला संताप चढावा ? इतकेंहि असून आज जर विचारवयास गेलांत तर मी तुमचाच आहे असें म्हणावयास तो लाजणार नाही ! ही त्याची थोरवी आहे पण खरी गोष्ट अशी आहे कीं, तो

अशरण आहे आणि निराश्रित आहे लाथाडलांत तरी ' माईसाहेब मी तुमचाच ' असें तो म्हणणार.

ही स्थिति त्याच्या समाजाच्या दृष्टीनें तर आहेच. पण एकंदर आपल्या भ्रितव्यतेच्या दृष्टीनेंही मनांत उतरवून घेण्यासारखी आहे. आपण राजकारणाविषयी बोलत आहों. ज्या देशांतील पांचसहा कोटि प्रजांना स्वदेशाभिमानाचीं अवश्य कारणें चांचपूनसुद्धां सांपडत नाहींत, त्या देशाला आपल्या राजकारणाची चांगलीच खबरदारी ध्यावयास पाहिजे. उद्यां जर दुसरीकडे कोठें मोठी वसाहत करावयास मुबलक जागा मिळाली आणि सर्व सुखसोयी आहेत असें कळलें तर सहस्रावधि अस्पृश्य देशांतर करतील आणि ' करणार नाहीं ' असें जर कोणी म्हटलें तर तें अशक्य म्हणून, बाकीचे स्वकीय येथें राहणार आणि वर सांगितलेली बाब अशक्य आहे म्हणून. उगाच खरी गोष्ट चोरण्यांत काय मतलब ? पण तो येथलाच आहे, तुम्ही यावयाच्या आधींचा आहे, येथें राहण्याचा त्याचा हक्क आहे, ही त्याची जन्मभूमि आहे; मात्र त्याच्या घरींच कहर झाला आहे, हा कहर बंद करावा. हिंदुस्थानावर प्रेम करावयास सबळ कारणें त्याला दिली पाहिजेत तर तो परकी सत्तेला आपल्यासारखा विन्मुख होईल. राजकारणाच्या यशाला आपल्यांतल्या फुटीर दर्जा चांगल्या भरल्या पाहिजेत. भेदनीतीनें राज्य करणें इतरांसारखेंच अथवा इतरांपेक्षां आपल्या आंग्रेज बहादुरांना चांगलें साधलें आहे. चिलखताचा सांधा दिसे न दिसेसा असला तरी त्यावर अचूक तीर मारण्यास जो चुकत नाहीं तो उघड उघड भगदडावर न मारील तर मूर्ख ! भेदनीतीच्या खेळाला आरंभ झालेलाच आहे. त्याच्या पदरीं लोभवून टाकणारीं आमिषें फार आहेत. ज्याला पूर्वींचा कांहीं चिकटा असेल तो सहसा फसणार नाहीं. पण नसेल तर केवळ तद्रूपता पावेल. अजून जातिजातींचीं, हिंदूमुसलमानांचीं, भिन्न भिन्न प्रांतांतील लढवय्या

लोकांचीं, हिमालयाच्या पहाडापलीकडील धटिंगणांचीं व आमचीं भांडणें पिकविण्याचें किती तरी हुकूम शिल्लक आहेत पण सगळ्यांत जोराचा हुकूम ह्यणजे अस्पृश्यता ! त्याच्यांतून कारकूनही सांपडतील आणि शिपाईहि सांपडतील. या गोष्टी हटकून यशस्वी होतील असें मुळींच ह्यणावयाचें नाहीं. पण आजचें मरण उद्यांवर ढकलण्यास आणि येथील केवळ एतद्देशीय राजकारण-क्षेत्रांत धुल्ला माजविण्यास ही पुरेशी सोय आहे. एखादी प्रचंड सभा पांचपन्नास माणसांना गिल्ला माजवून सहज उधकून देतां येते आणि हाता तोंडाला आलेले यश आपल्यांतील विचक्यामुळें पदरीं पडेनासें होतें हें ध्यानांत पाहिजे. शिवाय दुसरी एक जाचणूक उत्पन्न होण्याचा संभव आहे. राजकीय हक्काची ढकलाढकली होऊं लागली आणि तीहि अस्पृश्यांच्या 'फटकूनच राहीन' या ह्यणण्याच्या बळावर; तर आपले मुसलमान-बंधूहि असें ह्यणूं लागण्याचा संभव आहे कीं, हीं तुमचीं भांडणें आतां आवरतीं घ्या. तर ती शिकवण इतरांकडून येण्याच्या आधींच आपलें घर आपण साफसूफ केलेलें बरें. पण हें सगळें अगदीं आजच्या संबधानें झालें. ही भूमिका फारशी उंच नाहीं. वर सांगितलेली देशप्रेमाची गोष्ट मात्र अगदीं भिन्न आहे. हिंदुस्थान स्वतंत्र व्हावयास पाहिजे म्हणून हा प्रश्न निकालांत निघणें जितकें जरूर आहे त्याहीपेक्षां तो स्वतंत्र झाल्यावर तसाच राहावा यासाठीं जास्त जरूर आहे. महारापोरापर्यंत स्वदेशाभिमान सकारण पांचला म्हणजे कसल्याही शत्रूला भिण्याची आम्हांला जरूरी नाहीं. पण स्वदेशांतच मानमरातवानें राहावयास सांपडल्यामुळें जरी देशप्रेम वाटूं लागलें तरी एकंदर समाजाशीं एकदिल होणें अवश्य आहे. आणि हा एकदिल वरील समाजानें औदार्य दाखविल्याशिवाय व अर्थात् अस्पृश्यांनीं आपल्या सुधारणा झटाझट करण्याची तत्परता दाख-

विल्याशिवाय होणार नाही. पण सुशिक्षित म्हणून, ज्ञानी म्हणून, कर्तबगार म्हणून आणि जबाबदार म्हणून वरील समाजाकडे जास्त काम येणार हें उघड आहे.

अस्पृश्यतेचा सामाजिकदृष्ट्या विचार बहुजनसमाजाला अत्यंत अप्रिय वाटण्यासारखा आहे यांत शंका नाही. राजकारणाच्या मैदानांतच आधुनिक थोर पुरुष वावरत असल्यामुळे आणि राजकारणाच्या वेदना प्रत्यहीं दरघरीं पोचत असल्यामुळे तोच विषय सर्वतोमुखीं असावा आणि सामान्य जनसमाजालासुद्धां प्रिय वाटावा हें बरोबर आहे. इतकेंच काय, पण त्याच राजकारणाच्या दृष्टीनें केलेला अस्पृश्यतेचा विचार समाजाला थोडा तरी पटण्याचा संभव आहे. त्यांत एका अप्रिय त्रयस्थार्शीं झुंज असल्यामुळे ईर्ष्या भर वाटेल ती गोष्ट समाविष्ट करून घेतो. कोणत्याहि संकटाच्या प्रसंगीं विषमभाव बाजूस ठेवावेसे वाटतात, कारण कार्यसिद्धीची निकड लागलेली असते. पण जी गोष्ट लगबग व्हावी म्हणून केली जाते ती पायाशुद्ध आणि हेतुपुरस्सर केली जाते असें वाटत नाही. विषमता घालवावयासाठीं मूलतः केलेला विचार तो नसतो. कांहीं काळपर्यंत म्हणजे कार्यसिद्धि होईपर्यंतच तो टिकून राहिल अशी शंका येते. लढाईच्या वेळीं ढोलगें गळ्यांत अडकवून 'दादासाहेब, काकासाहेब, तुम्ही-आम्ही एक' असें जें इंग्रज डोंबारी ओरडत होता तें त्याचें ओरडणें म्हणजे शुद्ध बाता होत्या हें युद्धानंतर विषमतेचा वेताळ पूर्वस्थळाला आला यावरून उघड दिसतें. संकटें नाहीशीं झाल्यावर, मारलेला अगर गति दिलेला नव्हे तर कुर्पीत घालून गाडलेला, झुटिंग पुनः वर मान करून चारहि खंडांत नाचूं लागला आहे, याचें कारण अगदीं उघडें आहे. विषमता काढावयास इंग्रज प्रवृत्त झाला नव्हताच. आग लागलेल्या घरावर पाणी ओतावयास 'बाहेर' च्या मांगाला त्यानें

जवळ केलें होतें इतकेंच. प्रस्तुत प्रकरणीं हिं असेंच हौण्याचीं भीतिं आहे. राजकारणांतील तेढ लक्षांत घेऊन अस्पृश्यतेसंबंधीं अनुकूलता दाखविणें हें समयज्ञतेचें लक्षण असेल; पण त्यांत खोलपणा जरा कमी आहे असेंच म्हणावें लागेल. ही बाब जातितः सामाजिक आहे, म्हणून सामाजिक दृष्ट्या विचार करून जे या प्रश्नासंबंधानें अनुकूल मत प्रदर्शित करतात त्यांची बुद्धि या विषयाच्या बुडाशीं पोचली असें ह्मणतां येईल. पण सामाजिक दृष्टीनें याचा न्याय कबूल करून पत्करावयाचा म्हणजे आजपर्यंत मनाला चिकटून राहिलेल्या व म्हणूनच प्रिय वाटणाऱ्या समजुती व कल्पना सोडण्याचा प्रसंग प्राप्त होतो. अर्थात् ही गोष्ट जरा कठीणच आहे. म्हणून वर म्हटलें आहे कीं, अस्पृश्यतेचा सामाजिक दृष्टीनें केलेला विचार अत्यंत अप्रिय वाटण्यासारखा आहे.

असो. अस्पृश्यतेची न्याय्यता ठरवितांना अगदीं पहिली कल्पना जी सांगण्यांत येते ती ही कीं, अस्पृश्य लोकांची पूर्वपरंपरा कुलोत्पन्नतेच्या बाबींत असावी तितकी शुद्ध नाही. उच्च जातींत निघालेल्या कांहीं कुलटा स्त्रियांपासून प्रतिलोमपद्धतीनें झालेली ही प्रजा आहे. केवळ धर्मग्रंथावर जे भूतकालीन माहितीसाठीं अवलंबून राहतात त्यांचें असें मत असेल; पण इतिहासावर जे अधिक विश्वसतात त्यांची साक्ष अशी नाही. त्रैवर्णिक आर्यांनीं आपल्या तेजांनें दिपविलेली व मग दास्यकर्मांत कायमची डांबलेली ही प्रजा आहे इतकाच त्यांचा अभिप्राय आहे. धर्मग्रंथांतील प्रतिलोम-उत्पादनाच्या आरोपाविषयीं फार झालें तर इतकेंच म्हणतां येईल कीं, असली उरफाटी प्रजा ह्या दास्यकर्मांत बांधलेल्या लोकांच्यासारखीच नीच समजली जात असे. पण वास्तविक पाहतां अस्पृश्यतेसंबंधानेंच जेथें वाद चालू असेल तेथें हा कुलोत्पन्नतेचा प्रश्नच उद्भवू नये. अस्पृश्यांशीं शरीरसंबंध घडवून आणावे कीं नाहीं असले प्रश्न ज्यांना

उकरून काढून धोपटीत बसावयाचे असतील त्यांनी आणि त्यांच्याशी वरील उत्पत्तिवाद खुशाल करावा. आमचा मुख्य विषय अस्पृश्यता हा आहे. तेव्हां या लोकांना अस्पृश्यतेतून काढावे असे म्हणतांच जे कोणी हा उत्पत्तीचा सवाल पुढे टाकतात त्यांना इतकेंच सांगावयाचें कीं, हें बोलणें अप्रस्तुत आहे. आम्ही जर रक्तमिश्रणासंबंधानें चर्चा सुरू केली असती तर तुमच्या म्हणण्याचा विचार करतां आला असता.

याच्या पुढला मुद्दा असा आहे कीं, हे लोक घाणेरडे धंदे करतात, गुरें फाडतात, तेव्हां त्यांना स्पर्श कसा करावा? आतां मोन्या, नाले उपसणें, गुरें फाडणें इत्यादि धंदे हे लोक करतात हें इतकें खरें आहे कीं तें नाकबूल करतांच येत नाहीं. पण येथें प्रत्युत्तरादाखल इतकेंच विचारावयाचें कीं, त्यांना काय याच गोष्टी करावयाची हौस आहे? का दुसरें कांहीं त्यांना करतां येण्यासारखें नाही? पण तुम्ही चार माणसांत येजं घाल तर कीं नाहीं? तुम्हा त्रैवर्णिकांना हे धंदे व्हावयास तर पाहिजे असतात, पण स्वतः करण्यांत मानवानि वाटते आणि हें महारामांगाचें भरताड तुम्हांला आयतेंच सामाजिक वेठीला सांपडलें म्हणून ते हे धंदे करतात. त्यांना या धंद्याच्या बाहेर फिरकूं देतो कोण? आधीं नाकें कापावीत, जोडावयाचा यत्न केला तर जोडूं देजं नयेत आणि मग 'तुम्ही नकटे' म्हणून हिणवावे, ही नीति मतलबी थोरांना शोभते खरी! आधीं शस्त्रें काढून ध्यावीत, कोणी परजूं लागला तर त्याचा हात कलम करावा आणि मग "तुम्ही दुबळे स्वसंरक्षण काय माती करणार" असे म्हणत राहावे, हा दुसरीकडे राज्ये करावयास सोकावलेल्या लोकांचा धडा, अस्पृश्य लोकांच्या दावतीत त्रैवर्णिक चांगलाच गिरवीत असतात! येथे अशी एक शस्त्रीय कोटी करण्यांत येते कीं, "प्रत्येक समाजांत असलीं कामें करावयास कांहीं माणसें पाहिजेत

व तीं प्रत्येक समाजांत आहेतहि; मग येथील माणसांनीच एवढा बोभाटा कां करावा? ” यावर उत्तर अगदीं सोंपें आणि सरळ आहे. इतर समाजांत ही नीच कामाची वेंठ अमुक एका संबंध जातीच्या माथीं मारलेली नाहीं. असलीं कामें करण्याइतपतच बुद्धि व अभिरुचि ज्यांच्या पदरीं असेल तेच लोक त्या समाजांत हीं कामें करतात व हा धंदा सोडून आपलें दैव काढण्याचा अन्यत्र प्रयत्न करूं लागले तर फारशी अडचण त्यांना येत नाहीं. आपल्या येथें मात्र त्या लोकांना, कदाचित् त्यांच्यापैकीं काहींना इतरी निदान अधिक चांगले धंदे करतां घेण्यासारखे असूनसुद्धां याच गोष्टी करण्यावांचून गत्यंतर नसतें.

बोलणे येथेहि अडले म्हणजे या प्रश्नाला विन्मुख असलेले लोक परत फिरून एका मोठ्या जबरदस्त किल्ल्याच्या अश्रयाला जातात व तेथून वादाला सुरुवात होतें. तें म्हणतात, “ महारमांग लोक जे हे धंदे करतात ते काय आम्ही म्हणतो म्हणून करतात? ते त्यांना “ सांगितलेले ” आहेत. ज्याला त्याला त्यांची वामें लावून दिलेली आहेत; त्याला आम्ही काय करावें? जो ज्या जातींत जन्माला आला असेल त्या जातीचें कर्म त्यानें करीत राहावें हा आम्हां हिंदूंचा धर्मच आहे. त्या जातींत तो जन्माला कां आला हें त्यानें आपल्या पूर्वसंचिताला विचारावें, लोकांवर चरफडून काय होणार? ” या थोड्याशा वाक्यांत आमच्या पूर्वकालीन समाज-विषयक कल्पना, तत्त्वज्ञानविषयक अनुमानें, समाजशासनपद्धति इत्यादि बाबी स्पष्ट प्रतिबिंबित झालेल्या आहेत. एख.घा.एदी अजागळ्याच्या तोंडून जरी हे शब्द निघाले तरी सुद्धां ते विचारांत घेण्यासारखे आहेत; मग जबाबदार शास्त्रांनीं त्यांचा जेथें उच्चार केला आहे तेथें त्याची हेटाळणी करून चालावयाचें नाहीं. आपणच कोणी शेकोजी समाजविषयक विचार करावयास निघालो आहोंत,

आतांपर्यंत भक्कम कल्पनांवर उभारलेलें असें व्यवस्थित रूप समाजाला देण्याचा यत्नच झाला नाही, अशा अभिनिवेशानें या प्रश्नासंबंधानें कोणीहि लिहूं नये. वरील अवतरणचिन्हांकित वाक्यांत दोन ठळक गोष्टी अंतर्भूत झालेल्या आहेत; आमची वर्णाश्रमधर्मप्रधान समाज-व्यवस्था व पूर्वसंचितानुरूप प्राप्त होणारा पुनर्जन्म हें तत्वज्ञान. ज्या अनेक गोष्टींच्या बळावर हिंदूसमाज सहस्रावधि वर्षे उभा जाहे स्यापैकी या दोन अत्यंत महत्त्वाच्या होत आणि याच कारणामुळे अजुनसुद्धां ज्याच्या मनावर थोडा तरी धार्मिक वाडमयाचा संस्कार झाला असेल अगर संस्कारयुक्त गृहस्थितींत ज्याची वाढ झाली असेल अशा प्रत्येक हिंदू मनुष्याचे मन या पूर्वकालीन समाजव्यवस्थेच्या—पडापड झालेल्या का होईना—पण भव्य इमारतीकडे मधून मधून गेल्याशिवाय कधीहि राहणार नाही. पृथ्वीवरील कोणतीहि समाज-व्यवस्था अनंत कालपर्यंत हटकून टिकून राहिल असें मानणें म्हणजे मनुष्याला त्रिकालज्ञ बनविणें होय. तो त्रिकालज्ञ तर नाहीच नाही. पण भूतकालीन अनुभव आणि सद्यःकालीन गरजा यांचा मिलाफ घालून मात्र तो आपल्या समाजाची व्यवस्था करीत राहणार. पृथ्वीच्या पाठीवरील अनेक मानववंश इतिहासांत आपलीं नुसतीं नांवेच ठेवून कालवश झालेले आम्हांस दिसतात. ते ज्या देशांत वस्ती करून असत त्या देशांत सध्यांहि त्यांच्याच नांवाचे समाज नांदत आहेत. पण हे आतांचे समाज त्या जुन्या समाजांच्या हाडामांसाचें आहेत अगर निदान त्यांनीं निर्मिलेल्या संस्कृतीचे औरस वारसदार आहेत असें म्हणतां यावयाचें नाही. त्या त्या ठिकाणच्या वर्तमानकालीन समाजांनीं प्राचीनांचीं नांवे जर चालू ठेविलीच असलीं तर त्यांत केवळ भौगोलिक यथार्थता आहे इतकेंच समजावयाचें, पण आमच्या येथे अशीं गोष्ट नाही. रक्तधारा आणि संस्कृतीचा झरा हीं दोनहि जवळ जवळ निर्मळपणें सारखीं चालूं आहेत. सहस्रावधि वर्षांच्या ताबडी-

तून आपल्याला सोडवून घेऊन ज्या समाजव्यवस्था व जी तत्वज्ञाने, केवळ ग्रंथांलयांत नव्हे तर समाजाच्या धरींदारी, व्यवहारांत आणि मनःप्रकृतींत कायपची रुजलेली दिसतात, त्यांच्या अंगांत कांहीं जातिवंत स्थैर्य आहे असे मानावयास कांहीं हरकत नाही. टिकलेल्या हिंदूसमाजाला एवढे टिकाऊ रूप देणारे कांहीं बंधन, नियम व तत्त्वज्ञान खास होतेंच होतें. पण ह्या पूर्वकालीन आधारभूत गोष्टींच्या गौरवांत मन सारखे राहू दिले तर वर्तमानकालीन जगाकडे भगदां दुर्लक्ष केल्यासारखे होतें आणि म्हणून आपल्या समाजाच्या हिताचा काळजी वाहणाऱ्या प्रत्येकाने, परंपरागत गोष्टींबद्दल आदर बाळगूनसुद्धा, नवीन विचार केला तर त्यांत काय बरे वाचणे होईल !

ज्याने त्याने आपापलीं कर्तव्ये करावीत हे वाक्य मोठे कर्णमधुर आहे, पण त्याची अंमलबजावणी स्वतःच्या चारित्र्यांत करितांना त्यांतील मधुरता नाहीशी होते. मी हेंच कर्म कां करावे असे महाराजें विचारले तर गीतादि ग्रंथांतील वाक्ये उद्धृत करून त्याच्या धर्मबुद्धीला आव्हान करावे आणि आपला उपदेश त्याला पटवावा अशी नीति लोक आचरतात. पण हें पांडित्य फक्त परोपदेशांतच नांदते, ह्या गोष्टीची आठवण एकमेकांना देणे कदाचित् गैरसोयीचें असेल, पण जरूर मात्र आहे. “ भगवंतांनीं लावून दिलेले ” ब्राह्मणाचें कर्म कोणते ब्राह्मण आचरीत आहेत ? अध्ययनअध्यापनादि कर्मे जशा प्रकारें ब्राह्मण लोक सध्या करतात त्याच प्रकारे करणे जर धर्मसंमत असेल तर धर्माला कांहींच उच्च ध्येय नाही असा त्याचा अर्थ होईल. पोट भरावे म्हणून जशा प्रकारचें ज्ञान अमुक एक प्रकारें सांगावे असे वरून सांगण्यांत येईल त्याच प्रकारचें ज्ञान ब्राह्मण शिक्षक देत असतो हें एक; शिवाय कोणी लोखंडाचें दुकान घालून बोहरी होतो; कोणी शिपी लंकांना बाजारपेठेंत जागा महाग करतो, कोणी खेडेगांवांत राहून आपली वृत्ति

विसरून गहाणें डुलवावयास शिकतो, आणि कदाचित् कोणी कोणी एकीकडे ब्राह्मण्याचा जळजळीत अभिमान बाळगून सुद्धां, सुधारकांना निंदून सुद्धां, उत्तम कांचेच्या कपाटांत “ श्रीक्षेत्र वाई-हून ” आणलेले सुंदर लाल जोडे ठेवून विकावयास उभा राहतो. ज्या सेवाधर्माला म्हणजे नोकरीला धर्मग्रंथांत श्रानवृत्ति असें नांव दिलें आहे तीवरच केवळ ब्राह्मणसमाज तगून आहे. हें ब्राह्मणां-विषयीं झालें पण जसे ब्राह्मण तसेच क्षत्रिय ही वर्णाश्रमधर्माचे मोठे अभिमानी असतात. त्यांनाहि असें विचारणें जरूर आहे कीं, आपल्या क्षत्रियत्वाचें काय झालें? सध्या आपल्या तरवारी कोठें आहेत? गेल्या दिवाळींत प्रस्तुत लेखक नगर जिल्ह्यांत फिरत असतां एका मराठा गृहस्थानें ‘ कुटेल आमारावर मराठ्यांचें लढणें ’ हें त्यांच्या क्षत्रियत्वाचें निदर्शक म्हणून सांगितलें ! खरोखर हें उत्तर अत्यंत विषाद उत्पन्न करतें. कोण, कोणासाठीं, कोठें लढतो ह्या त्रिकोणाच्या पोटांत वरील विषादवृत्तीची मीमांसा सांठविलेली आहे, हें सुज्ञ वाचकांस सांगावयास नको. शिवाय आपलें जन्मजात कर्तव्य म्हणूनच जर क्षत्रिय द्वीपांतरी गेले असते तर रंगरूटें पकडण्यासाठीं जुने बाजार कां धुंडावे लागते ? आणि मुंडण करून गोसाव्यांचा रंगरूटें कां करावीं लागलीं असतीं ? वैश्यांचेहि असेंच आहे. खालीं गळलल्या बुंदीच्या कळ्या खा-खाऊन पुष्ट झालेल्या बाटप्यापेक्षां वैश्यांचा जास्त मातब्बरी नाही. वरील मजकूर कोणाला खिजविण्यासाठीं लिहिला नाही. आपद्प्रस्ताला खिजविण्यांत कोणतें शौर्य ? पण वस्तुस्थितीच्या यथादर्शनासाठीं लिहिलेला आहे. परोपदेशाला प्रवृत्त होण्याच्या आधीं आत्मशोधन धाडेंसें करावें हें व्यवहारदृष्ट्या योग्य होईल, म्हणून तुझे काम तूं कर असें महाराला प्रतिपादण्यांत कांहींच गौरव नाही. जसे आपण बाकीचे लोक आपला संसार सुखाचा करण्यासाठीं प्रसंग पडेल त्याप्रमाणें आचार

करतो त्याप्रमाणेच त्याचाहि संसार सुखाचा व्हावा म्हणून, जी कांहीं थोडी भाकरी आपल्या या हतभाग्य देशांत शिल्लक राहिली आहे तिचा हिस्सा त्याला त्याच्या योग्यतेनुरूप मिळू घावा हें देश-बंधुत्वाच्या म्हणजे सहोदरत्वाच्या नात्याला योग्य होईल. भांडण हे आहे कां, देशांतला उरलासुरला मलिदा तुम्ही त्रैवर्णिक स्वतः आणि अस्पृश्याला एकजात बहिष्कारामुळे संसारांत जिगजीग उत्पन्न होते. येथेच जातां जातां हेहि सांगितलें पाहिजे की, आपण त्रैवर्णिक सोयीसाठीं कोणतेहि भिन्न भिन्न धंदे आचरित असलों तरी आपल्याला जन्मानें मिळालेली जात गेली असें आपण मानीत नाहीं म्हणून धंद्यांत सरमिसळ झाल्यानें मागोमाग जातींचाही संकर होईल असें भय जातींस जपणाऱ्या माणसांनीं मुळींच बाळगूं नये.

यापुढें पुनर्जन्माविषयीहि थोडेंसें अवश्य लिहिलें पाहिजे. मां अस्पृश्य कां, असें महारानें विचारलें तर पूर्वसुकृतानुरूप तुला ही योनि मिळाली आहे असा जबाब देण्यांत येतो. आतां हें पूर्वजन्मींच्या कृतीचें तत्व खरोखर अत्यंत उदात्त आहे. परंतु त्याचा उपयोग केवळ ज्या ठिकाणीं व्हावयास पाहिजे त्यांपक्षां जास्त ठिकाणीं केला जातो. एकाद्यानें प्रयत्न केले, अंगच्या सर्व शक्ति वाढीस लाविल्या आणि त्यांच्या बळावर तो कांहीं साध्य करूं लागला असतां जन्माला अपयश आलें, किंवा कोणा लुलाच जन्मला, घर पडून मेला, किंवा स्वतःचा कोणताहि दोष नसतां जन्मभर दुःखीच राहिला तर त्याच्या समाधानासाठीं हें पूर्व-सुकृताच्या फळाचें तत्त्वज्ञान आहे. आपली शिकस्त करूनहि जर सुख पाठमोरेंच राहूं लागलें तर या तत्त्वज्ञानाशिवाय समाधानाला दुसरी कोणतीहि जागा नाही. परंतु जें केवळ अदृष्टाच्या अर्थशोधासाठीं असाधें, तें मनुष्यकृत गोष्टींच्या समर्पणार्थ उपयोगांत घेऊं लागलें आहे. जी गोष्ट करतां आली असती किंवा टाळतां आली असती अथवा बदलतां आली असती,

आणि तीहि आपल्या अंगच्या बळावर, ती “ तुला जन्मानेच प्राप्त झाली आहे म्हणून भोग ” असे सांगणें म्हणजे रोग कां झाला हें कळत असतांना सुद्धां औषध न घेऊं देण्यासारखें आहे.

इतर देशांत, अत्यंत गरीब कुळांतील माणसांना सुद्धां, नशीब काढण्यास आपल्याइतके प्रत्यवाय नाहीत. कोठें कोठें तर बिलकुलच नाहीत. ज्या गोष्टी त्यांच्या बुद्धीच्या आणि आवांक्र्याच्या बाहेरच्या असतील, त्या संबन्धानें कोण काय करणार ? पण तोपर्यंत तरी माणसांनीं आपल्या सोयीसाठीं केलेल्या गोष्टी तत्त्वज्ञानाच्या नांवावर विकून अस्पृश्याला भोळा करून ठेवूं नये. उद्यां एकाद्या देशांतल्या लोकांनीं आपल्या देशांतील कांहीं बांधवांवर “ खाली डोकें वर पाय करून चालावें ” अशा शिक्षा फर्मावली व असें कां म्हणून विचारतां हें तुझ्या मार्गील जन्मीच्या कृतीचें फळ आहे असें त्याला सांगण्यांत आलें तर त्यानें काय तें निमुटपणें सोसावें ? तसेंच उद्यां जर इंग्रजांनींहि आम्हांला आमच्या मार्गील जन्मीच्या पापकृत्यांचीच फलरूप अवस्था आमची सध्याची स्थिति आहे, आणि म्हणून ती आम्हीं निमुटपणें भोगली पाहिजे, असें सांगितलें तर मग ह्या कर्मभूमींतील कर्मयोगाचें रहस्य तें काय ? कर्मशूर व्हा म्हणतां आणि कर्म तर करूं देत नाहीं यामुळें तत्त्वज्ञान आणि व्यवहार यांचा फारकत होत आहे. जन्म हा दैवायत्त राहिल; पण पौरुष मात्र ‘ मदायत्त ’ आहे असें प्रत्येकास म्हणतां यावें.

तसंच पृथ्वावरील अवघे समाज कोणत्या तऱ्हेनें पुरुषार्थ साधीत आहेत हें पाहिलें तर आमच्या देशांतील कोट्यवधि प्रजाजनांच्या अंगांतील शक्ति आणि भावना केवळ मातीच्या मोलानें जात आहेत, असें वाटतें. त्यांचें ज्ञानें म्हणजे शेरडीच्या शेंपटासारखें झालें आहे. “ लाजहि झाकीना आणि मशाहि वारीना ! ” देशांत वैभव, संपत्ति, सुखें, कलाकांशल्य आणि विद्याभिवृद्धि हीं प्राप्त होण्यास

देशांत असलेलीं कोट्यवधि माणसें वाऱ्यावर सोडून कसें चालेल ! युद्ध उपास्थित झालें तेव्हां घरच्या मुलांच्याहि फौजा बनवून युरोपियन राष्ट्रांनीं त्यांच्याकडून देशाची सेवाचाकरी करून घेतली. रशियानें बायकांचीहि पलटणें केलीं आणि पादाक्रांत केलेल्या रशियाचा बाजार हस्तगत करावा म्हणून जर्मन लोकांनीं पुरुष नव्हते म्हणून ३६००० स्त्रियांना ऐन युद्धांत अर्थशास्त्राचें शिक्षण दिलें ! पण आमच्या येथें पहा माणसें स्वस्त झालीं ! कोणी अभाळांतून बॉम्ब टाकून त्यांना जिवें मारावें आणि ही दैवाची कर्कशता ज्यांच्या वांटणीला येते त्यांनींच आपले पांच कोटी बांधव स्पर्शयोग्यहि नाहीत असें समजत रहावें !

वरील सर्व लिहिणें अस्पृश्यांच्या चिरकालिक महत्त्वाच्या तक्रारी-संबंधानें झालें पण महाराष्ट्रांत ठिकाठिकाणीं हिंडून प्रस्तुत लेखकानें जें कांहीं पाहिलें त्यावरून अगदीं आजच्या घटकेला अस्पृश्यांच्या काय तक्रारी आहेत, हें अगदीं थोड्यांत खालीं देतो. कसले कां होईनात, पण जे कांहीं जुने धंदे होते ते नवीन मनूंत हळूहळू पार नाहीसे झाले आहेत आणि मुंबईसारखीं ४।५ शहरे सोडलीं तर नवान धंद्यांत कोठेहि शिरकाव होत नाही अशी कुचंबणा चांभारांशिवाय बाकीच्या अस्पृश्यांचा होत आहे असें स्थूलमानानें म्हणतां येईल. एका संस्थानांत तर “ यःकश्चित् पोलीस शिपायाची नोकरी सुद्धां आम्हांला देत नाहीत ” अशी तक्रार महारांनीं केली. एके गांवीं सडका झाडणाऱ्या महारणीला २॥ रुपयांचा मासिक तनखा देण्यांत येतो असें कळलें. दुसऱ्या एके ठिकाणीं संबंध दिवस काम करून ५ आण्याची मोली विकल्यावर घरच्या बाळंतीण बायकोला आणि दोन कऱ्याबऱ्यांना कसें तोंड दाखवावें ह्या विचारानें लाजलेला महार भेटला. दुसऱ्या एके ठिकाणीं सरकारीच पण अगदीं अळणी अंमलदारापर्यंतचे अधिकारी सुद्धां लांकडे फोडावयास कांहीं एक

मोवदला न देतां बोलावतात आणि नित्यप्रसंग त्यांच्याशीच असल्या-मुळें जाणें भाग पडतें, अशी तक्रार महारांनीं केली. एके गांवीं शेतकरी लोक ठरावांपेक्षां जास्त कामें सांगतात आणि तीं केलीं नाहींत म्हणून बलुतें देत नाहींत अशी तक्रार या लोकांनीं केली. कांहीं वांहीं गांवीं पाण्यासाठीं ३।३ तास आक्रंदन करावें लागतें; आणि वडार बेरडहि ज्या ठिकाणीं पाणी भरूं शकतात, तेथें आम्हांस पाणी भरूं देत नाहींत म्हणून घाणेरडे ओढे खोडे धुंडावे लागतात, अशी तक्रार ऐकूं आली. एके ठिकाणीं घोड्यावर बसून गांवांत फिरण्यास महारास सामाजिक रीत्या प्रत्यवाय आहे असें कळलें. या तक्रारींची याद पुष्कळ मोठी देतां येईल. एकंदरींत तक्रारींत अज्ञानजन्य अतिशयोक्तीचा कांहीं थोडा भाग असेल. पण तो वगळून सुद्धां असृश्याला त्याचें जिणें अधिक सुखाचें करण्याला बाकीच्या प्रजेइतकीहि संधि नसल्यामुळें त्यांना हाल सोसावे लागतात. हें खरें आहे. एकाच सार्वजनिक वरवंत्याखालीं आपण सगळेच सांपडलों आहोंत; परंतु हा एक त्रैवर्णिकांच्या हातचा पोटवरवंटाहि त्याला डोक्यावर फिरवून घ्यावा लागत आहे त्यामुळें तो अत्यंत उद्विग्न होता. आणि अशा उद्विग्नतेच्या काळीं ज्या सुंदर धर्मतरुच्या गार छोयेव्हालीं त्याच्या संतप्त जीवात्म्याला विसावा मिळवा, तो धर्म त्याला तूं नीच आहेस असें सांगतो आणि धर्माचा उपदेश गुरु त्याच्या जिवाला समाधानाचें भातुकें पांचविण्याच्याएवजीं सावलीच्याही त्रिटाळाच्या भीतीनें दहा कदमांवरून दूर पळतो.

वास्तविक पहातां धर्म केवढे उपकार करतो पहा. समाजाचें धारण करून आपल्या पोटांतील प्रत्येक माणसाला जितकें जास्त सुख देतां येईल तितकें देण्याची खटपट करतो; अंगावर आलेंल्या अस्मानी संकटांचीं कारणें त्याला पूर्वसंचितांत शोधावयास लावून भविष्यत्काल सद्गुण्याच्या जोरावर सुखाचा करतां येईल

अशी शिकवण तो त्याला देतो; आणि त्याचा जीव दारिद्र्याने ओशाळला किंवा अवमानाने चिडून गेला तर जवळ जाऊन त्याला गोंजा-रून आणि धीर देऊन नित्य नवीन उगवणारी ' उदां ' आजच्या-पेक्षां खरोखरच जास्त आनंदाची येईल असा विश्वास त्याच्या ठिकाणी उत्पन्न करतो. पण धर्माची ही सगळी कर्तव्यगारी अस्पृश्यांच्या बाबतीत शून्यच असते. ' समाजव्यवस्था, समाजव्यवस्था ' म्हणजे त्रैवर्णिकांच्या सुखसोयीची दक्षता ती राह्याची म्हणून ज्या गुणांच्या बळावर इहलोक्यांची यात्रा त्याला अधिक सुखाची करतां आली असती त्या गुणांच्या प्रसाराला अवसर न देणे हाच धर्म झाला आहे. पूर्वसंचितानेच तू ' नीच ' योनीत जन्माला आला आहेस असे त्याला सांगून धर्म त्याच्या मनोबलाची अर्धीअधिक हत्या करतो आणि सद्विचार, सदाचार, ज्ञान इत्यादींच्या सान्निध्यापासून त्याला दूर ठेवतो. अर्थात् तो अर्नाति, अमंगल विचार, दुष्ट वासना आणि मलिन वाणी अशा कर्दमांत वाढतो. मरणोत्तरकालाविषयीं बेफिकार होऊन इहलोक्यांच्या आचारांत बेफाम बनतो. त्याने धर्म ऐकावा कोठे आणि शिकावा कोठे ? ज्या मंदिरांत धर्मावर प्रवचने चालावयाची, प्राचीन थोर विभूतींच्या सुरस आणि उत्साहवर्धक कथा ऐकावयास सांपडावयाच्या, आणि साधुसंतांच्या प्रेमळ वाणीचा रंग लुटावयास मिळावयाचा, त्या मंदिरापासून त्याला मांड्या अदबीने आणि भयाने दूर सरावे लागते. आश्रमव्यवस्थेत त्रैवर्णिकांना संस्कारयुक्त जीवित लाभते आणि त्यांच्या पारमार्थिक कल्याणाची काळजी वाहिली जाते. अस्पृश्याला दोनही गोष्टींना मुकावे लागते. साधुसंतांनी धर्म त्याच्या घरीदारी पोंचविला असला तर ती गोष्ट आश्रमव्यवस्थेने गौरवासाठीं आपल्याकडे ओढून घ्यावी. पण तिने ती योजना बुद्धिपुरस्पर केली असे कधीही म्हणतां येणार नाही.

असो; अशा प्रकारें धर्मापासून फलित होणाऱ्या सर्व हिता-
 पासून अस्पृश्य कायमचाच दुरावलेला राहिला आहे. अर्थात् कशां
 प्रकारच्या पूजाअर्चेकडे त्याचें मन वळलें असेल आणि मनुष्याला
 सहज अशी जी धर्मबुद्धि तिला कसला व्यवसाय त्यानें प्राप्त करून
 दिला असेल हें सहज अनुमानितां येण्यासारखें आहे. त्याचे देव
 म्हणजे मरीआई, जाखाई, जोखाई, तुकाई, म्हसोबा, बिरोबा फार
 झालें तर खंडोबा, देगू, मेगू अशासारखी अक्राळविक्राळ, भेसूर,
 शेंदूर माखलेली, कोंबडी मागणारी, शिरा ताणल्यानें अंगांत येणारी,
 वेताळाच्या प्रकृतीची आणि झुटिंगाच्या हड्डाची मंडळी आहेत. यांची
 पूजा म्हणजे पूज्य वस्तूच्या थोर गुणाबद्दल वाटणाऱ्या आदराचें प्रदर्शन
 नव्हे, तर भेडसावणाऱ्या सावल्यांना लांच चारण्याचा प्रयत्न आहे.
 तिनें अस्पृश्याच्या जिवाला शांति आणि आनंद लाभत नाहीत तर
 नाकेदाराला जकात दिल्यासारखें वाटतें इतकेंच. संसाराच्या व्यापा-
 रून बाहेर ओढून काढून त्याचें मन आपल्या गोड आणि मऊ
 श्रेष्ठनांत, कांहीं वेळ का होईना, पण अडकवून ठेवील असें उदात्त
 तत्त्व या पूजेंत नाही. थोर विभूतीच्या गुणोत्कर्षाचा, गोलानें चढत
 जाणाऱ्या पायऱ्यांचा, म्हणजे ध्येय दाखविणारा आणि वाटाड्याचेंहि
 काम करणारा, सुंदर मनोरा या पूजेंत अस्पृश्याला दिसत नाही. आणि
 सर्वांच्याहि वर, चारापाणी मिळविण्याच्या खटपटीत असतांना
 आणि भिन्न भिन्न प्रवृत्तींच्या माणसांशीं प्रसंग आले असतांना,
 झोक जाऊन जी पातकें आपल्या हातून घडतात त्यांच्या रुखरुखीनें
 पोखरलेलें आणि मरणाच्या दटावणीनें घाबरलेलें आपलें मन, ' मा-
 मेकं शरणं ब्रज म्हणजे मी तुझा त्राता बनेन ' या परमेश्वरी आश्वा-
 सनानें निर्धास्त होऊन जसें विसावा पावतें, तसा कांहींहि प्रकार
 मरीआईच्या पूजनांत अस्पृश्याला होत नाही. पेंढार येणार म्हणून
 आवई उठली म्हणजे जसा दाणागोटा गोळा करून त्याच्या तोंडा-

वर टाकावयाचा, तसा जरीमरीला 'अंड्यांचा गुडध्याइतका ढीग' वहावयाचा इतकाच त्याचा अर्थ. अशा प्रकारच्या थोरांच्या हयगथींत सांपडल्यामुळे अस्पृश्याच्या मनाची वाढ कधीहि पूर्ण होत नाही. आणि ब्राह्मण क्षत्रिय व वैश्य या तीन धूर्तांनी 'तूं हलकटच, तूं हलकटच' असे वारंवार म्हटल्याने त्याला खरोखरीच असा वहीम येतो की, आपण हलकटच आहो! असल्या मनोदास्यांतून त्याची सुटका जो जो करील तो तो त्या अस्पृश्याचा उपकारकर्ता. या हीन मनस्कतेच्या जोडीला मागील भागांत सांगितलेली धंद्यांची नागवणूक आणून बसवा, म्हणजे महार लोक खिस्ती कां होतात याची कारणे एकदम कळतील.

खिस्ती मिशनरी आपले मठ स्थापीत सुटला म्हणजे सहाजिकच मोठे वैषम्य वाटते. भ्रान्नाचा खच जेथे जास्त आणि दुष्काळाची कृपाहि जेथे जाडी, तेथे मिशनऱ्यांच्या कामांचा झपाटा फार. पण भाकरी मिळेनाशी झाली आणि मनाला विशेषसा मागचा ओढा नसला म्हणजे धर्मांतर करण्याकडे प्रवृत्ति व्हावी यांत काय नवल? एक वर्ष पाऊस पडला नाही की अन्नादशा व्हावी या गोष्टीचे श्रेय अर्थात् आपल्या दयाळू राज्यकर्त्यांकडून हिसकून घेण्याचा कोणाचा अधिकार असणार? पण स्वराज्याचा अभाव हें एक महाकारण प्रत्येक ठिकाणी सांगून सुटका करून घेणें इष्ट नाही आणि आपण सर्वत्र तसे करीतहि नाही. दुष्काळ पडल्याबरोबर आमचे शंकराचार्य जर दुष्काळाच्या प्रांती गेले, घोरोघर हिंडले, वर्गण्या, देणग्या, पुड्या, एकत्र करून धर्मरक्षणाला सरसावले तर खिस्ती मिशनऱ्यांचा पाड काय लागला आहे? त्यांचे प्रयत्न कुंठित करण्याला आपले प्रयत्न काय होत आहेत? आपल्या दरिद्रीपणामुळे ज्या प्रमाणावर हे प्रयत्न व्हावयास पाहिजेत त्या प्रमाणावर व्हावयाचे नाहीत हें उघड आहे. पण अल्पस्वल्पावरून सुद्धा आपली जागरूकता

व हेतु हीं सिद्ध होतील, हें निर्विवाद आहे. संकटाच्या प्रसंगी जर वाचवावयास जावयाचें नाहीं तर मग केव्हां ? संबंध हिंदुस्तानांत प्रतिवर्षी सवा लाख हिंदू ख्रिस्ती होतात असा हिशेब आहे, पण दक्षिणहिंदुस्तानांत ख्रिस्ती करण्याचा तडाखा फार यशस्वी होत असतो. आपल्याकडे अगदीं सर्कतवांटणीनें जरी प्रमाण आलें नाहीं. तरी गांवोगांव जे ख्रिस्त्यांचे मठ दिसतात ते निचेष्ट आहेत असें कधींहि मानतां यावयाचें नाहीं. त्यांचें पोखरणें चाळूच असतें. नगर जिल्ह्याकडे जाऊन पाहवें म्हणजे पसरत चाललेल्या धर्मांतराची बाब नीट ध्यानांत येईल. कांहीं थोड्याच वर्षांत दुष्काळांच्या मेहरबानीनें आणि आमच्या उपेक्षेनें सध्या लाखांनीं भोजतां येण्यासारखी ख्रिस्ती प्रजा कोटीवर खास जाईल. इंग्लंड व अमेरिका इकडचे पाद्री लोक कोट्यवधि रुपयांचा फंड उभारून हिंदुस्तानांत येणार असून खेड्यापाड्यांतून सुद्धां आपल्या शाळा, मठ, दवाखाने सुरू करणार आहेत अशी बातमी एक वर्षापूर्वी वाचल्याचें वाचकांना स्मरत असेल. ही गोष्ट अशक्य नाहीं. शिसारी येण्याइतकी संपत्ति कांहीं ऐद्यांच्या हातीं तिकडे जमा होत असते; ती धर्मकृत्यांत खर्चावयास ते केव्हांहि तत्परच असणार. आणि ही ख्रिस्ती भिक्षुकांची स्वारी ख्रिस्ती राजाच्या आश्रयाखालीं एकदां का सुरू झाली म्हणजे दोन ठिकाणीं विभागलेला हा हिंदुस्थान देश एकंदर तीन ठिकाणीं फाटणार असा त्याचा सरळ अर्थ होईल. एक कोटि ख्रिस्ती प्रजा म्हणजे एक मोठा जबरदस्त लोढणा होऊन बसणार आहे. धर्माचा समानपणा हा पुष्कळदां एक राष्ट्रीयत्वाच्या भावनेलाहि मागे टाकतो हें डोळे उघडून पाहणारास सहज दिसण्यासारखें आहे. मनानें या ख्रिस्ती लोकांचा ओढा ख्रिस्ती राज्यकर्त्यांकडे राहिलच राहिल; व राहत नाहींसा दिसला तर हर-हर करून राज्य टिकवूं पाहणारा अविकारी आपल्या हातांतीळ

शेंकडों उपकारांचा वर्षाव त्यांच्यावर करून हा ओढा उत्पन्न करील इतपत पराक्रम त्यांच्या अंगीं खास आहे.

आतां हे सगळे झालेले व होतकरू खिस्ती आपल्याकडे तरी बव्हंशीं अस्पृश्य वर्गांतलेच आहेत यांत शंका नाही. इतर जातीतलीं सावजें पाद्री लोकांना थोडीं गवसतात, कारण त्यांना धर्मज्ञान आहे; पूर्वींचा इतिहास आणि संस्कृति यांचें बंधन आहे; आणि दुष्काळाच्या पहिल्या टांगेंतच ते आक्रमिले जात नाहींत. अस्पृश्यांचें असें नाहीं. सगळा काच त्याला एकदम उत्पन्न होतो आणि जवळ घेणारा स्वकीय कोणी नाहीं अशी स्थिति असते. पाद्री उपकार करतो ते ठळक डोळ्यांत भरण्यासारखे आणि अंगीं लागण्यासारखेच असतात. तो कुडतीं देतो; अन्न देतो; औषध देतो; अमेरिकेंतून येऊन महिना दहावांस हजारांचा गळ्या गोळा करतां येण्यासारखा, अश्विनीकुमारांना लाजविणारी विद्या अंगीं असतां पोटापुरतेंच घेऊन सहस्रावधि व्याघ्रप्रस्तांची पीडा दूर करतो, आणि त्यांना पुनः बायकापोरांत आणून सोडतो. असा माणूस ज्या धर्माचा उपदेश करील त्यापासून सुद्धां परावृत्त राहावे असा पीळ बहिष्कृताला कसा राहिल ! आमच्या येथे पहा ! तापाच्या साथीमध्ये आचार्यांनीं पुढें होऊन शहरांतले डाक्टर वैद्य गोळा करून कांहीं सामुदायिक यत्न केला तर काय होणार नाहीं ? पण त्यांच्या म्हणजे डाक्टर वैद्यांच्या धर्मबुद्धीला धर्मगुरु हटकीतच नाहींत. अर्थात् साथी लक्षणजे प्रत्यक्ष वैदूंची सुद्धां पोळी पिकण्याची हुल्लड बनून जाते. अशा अनास्थेमुळे आमच्या धर्मांत वजाबाकी झपाट्यानें चालू आहे. ही जों जों अशीच चालत राहिल तों तों हिंदुस्थानांत एक निराळा गट उत्पन्न होण आहेंसें समजावें. कितीही माना वांकड्या करून राष्ट्रभाव आळाविला तरी राष्ट्राच्या चतुःसीमेच्या टोपणाहून विशाल असें हें धर्माचें टोपण आहेंसें कबूल करावें लागेल. मुसल-

मानाला युरोपांतून झोंडपून बाहेर काढण्याची ख्रिस्त्यांची उत्सुकता आणि राजकारस्थानी मुत्सद्यांची तिला संमति या गोष्टी जर एकादी जाणोव मनांत आणून कोंबीत असल्या तर ती हीच की, अजून तरी राष्ट्रभावनेपेक्षां धर्मभावना अधिक शिरजोर ठरण्याचा काळ गेला नाही. तेव्हा शहाण्याहून शहाणे होण्याची हौस न बाळगलेली बरी. अस्पृश्य लोकांना आपल्या उपेक्षेने आपण जाणूनबुजून पाद्री लोकांच्या तावडींत देत आहोंत व घरच्या घरी एक नवीन तिढा उत्पन्न करीत आहोंत. आपल्या संस्कृतीची रक्षक होण्यासारखी प्रजा फुकाफुकी गमावणें हें पढत मूर्खांचें लक्षण आहे. पण तो अस्पृश्य तरी आमच्या संस्कृतीचा रक्षक केव्हां बनेल ? जेव्हां त्याला तिच्या कक्षेत घ्याल तेव्हां ! तिचे सर्व तऱ्हेचे फायदे त्याच्या वांट्याला येतील तेव्हां. त्याला जर तुम्ही संस्कृत केले नाही तर तो वाटेल त्या नव्या मताला मिळणार आणि वाटेल त्याच्या गोड हाकेला ' ओ ' हणणार.

असा. ही आपत्ति लक्षांत घेऊन या लोकांना ख्रिस्ती न होऊं देणें जसें जरूर आहे तसेंच धर्मांतर केलेल्यांना परत आपल्याकड घेण्याचें प्रयत्न होणें जरूर आहे. ' मी ख्रिती होणार ' जसें अवमानानें त्वस्त झालेला अस्पृश्य म्हणाला तर कांहीं लोक उदासीन अवाजानें ' जा हो जा ' असें म्हणतात. पण यांत जितका त्रागा दिसतो तितकी काळजी दिसत नाही. शक्य ते सर्व प्रयत्न त्याला ठेवून घेण्यासाठीं केले आणि मग जर तो आडमुठेपणानें ' ख्रिस्ती होणार ' असें म्हणूं लागला तर त्या वेळची ही भाषा आहे. आधींची नाही. पण अस्पृश्य इतका आडमुठा नाही. नाही नाही म्हटलें तरी अगदीं झिरझिरीत का होईना पण त्याच्या समाजावर हिंदुत्वाचेंच पांघरुण आहे. तेंच जर जास्त उबदार झालें तर त्याला काय नको आहे ? तो आपल्यांतच वागत आलेला नाही ? तर तसा प्रयत्न

करावा आणि मग रागवावें. असो. जे आधींच खिस्ती झाले आहेत त्यांना परत आणणें जरूर आहे आणि अशा तऱ्हेचा प्रयत्न जरी धर्मगुरूंनीं केला नाही तरी कै. वैद्यांनीं केलेला आपणा सर्वांना माहीत आहे, व त्यांच्या बंधूंनींहि तो चाळू टेवला आहे. हा प्रयत्नहि पूर्ण यशस्वी होण्यास अस्पृश्यतानिवारणाची जरूर आहे. कारण खिस्ती झालेल्या महाराजा आपण स्पृश्य कोटींत आलों आहों, इतरांशीं हस्तांदोलनाला योग्य झालों आहों ही जाणीव उत्पन्न झालेली असते. पण पुनः जर हिंदुत्वांत गेलों तर संस्कृतीच्या कुंचलीनें माझे कपाळ पुसून काढतील आणि अस्पृश्य छाप वाचून हा अस्पृश्य रे अस्पृश्य म्हणून पुनः येरे माझ्या मागल्या करावयास लोक चुकावयाचे नाहीत, असा बहिम त्याला येत राहिल यांत शंका नाही. तेव्हां त्याला परत बोलवितांना त्याच्या मनांतील या बारीक शंकेला जागा उरूं देतां कामा नये. त्याला आपण हिंदुसमाजांतले अधिकृत घटक आहों अशी भावना उत्पन्न होईसें दिलदारपणा आपण दाखविलें पाहिजे. धर्मापासून प्राप्त होणारें नैतिक फायदे आपण त्याला मिळूं दिले पाहिजेत. कोणी कोणी असें समाधान सांगतात कीं, ते घाणेरडे असतात तेव्हां त्यांना धर्ममंदिरांत कसें घ्यावें ? वास्तविक पाहतां ही गोष्ट स्वच्छतेच्या मुद्यावरच अडली आहे असें वाटत नाही पण तसें जर खरोखरच असेल तर धर्मगुरूंनीं तसें सांगावें कीं, अमुक एक डिग्रीची स्वच्छता असली तर तुम्हांस आंत घेऊं. गोव्याकडील अगदीं घाणेर्या व केवळ 'लंगोटी व पंखा' च नेहमीं घालणाऱ्या खिस्ती कामाठ्याला सुद्धां स्वच्छ होऊन डगलापट्टा घालून चर्चमध्ये जातां येतें. तसें आचार्यांनीं यांना सांगावें कीं, तुम्हांस आंत घेण्यास तुमच्या घाणेरडेपणाखेरीज दुसरा कोणताहि प्रत्यवाय नाही. असें धर्मगुरू म्हणावयास कबूल आहेत का पहा आणि मग स्वच्छतेचा मुद्दा पुढें आणा. मुसलमान किंवा खिस्ती निदान देवळाच्या प्राकारांत

जेथपर्यंत येऊं शकतो तेथपर्यंतहि अस्पृश्य येऊं शकत नाहीं, असें म्हटलें म्हणजे राज्यकर्ते विष्णूचेच अवतार असतात असें म्हणावयाचें. पुजारां जेव्हां एकाद्या साहेबाला ही मूर्ति अशी आहे आणि ती तशी आहे असें माना हालवून सांगावयास लागतो तेव्हां त्याला या उत्तराशीवाय दुसरे न सुचणेंच रास्त आहे. पण हे असले लोक आपले दास्य लपविण्यासाठीं तत्त्वज्ञानाची फारपट काढतात आणि दास्य चिरंतन करतात येवढाच या उत्तराचा अर्थ आहे. जो कोणी मानगुटीस वसेल तो विष्णू अवतार ! असलीं उत्तरे मिळतात म्हणून त्यांचा उद्देल करवासा वाटतो इतकेंच, बाकी त्याची किंमत काय आहे हे काणालाहि कळण्यासारखें आहे.

अतो; याप्रमाणें राजकारण, समाजकारण, आणि धर्मकारण या तीनहि ठिकाणीं अस्पृश्याच्या काय काय तक्रारी आहेत त्या आतां-पर्यंत दिग्दर्शनरूप थाडयांत मांडिल्या आहेत. राजकारणांत देशा-भिमानाला सबळ कारण नाहीं, समाजकारणांत खडखडांत बहिष्कार असून सुखाची वाटणी नाही आणि धर्मकारणांत त्याच बहिष्काराची परमावधि असून ज्ञान व शांति यांचा लाभ नाही. अशा ही तक्रार थोडक्यांत आहे. आतां हिंदुसमाजातर्फे काय म्हणतां येण्यासारखें आहे, महाराची दृष्टि कशी असावयास पाहिजे या संबंधीं काय म्हणतां येते तें पाहू.

सध्यां पृथ्वीवर निरनिराळ्या ठिकाणीं पांढऱ्या रंगाचे लोक इतर वर्णांच्याच्या बाबतींत जसा आचार करीत आहेत तशाच प्रकारचा आचार त्रैवर्णिक आर्यांनीं फार पुरातन काळीं मूळ एतद्देशीय लोकांच्या बाबतींत केला. सुपीक प्रदेश आपल्या ताब्यांत घ्यावेत, हरतऱ्हेच्या संपत्ति तेथें उत्पन्न कराव्या, आपण भोगाव्या व थोडा वाईटपणा पदरीं आला तरी तो पतकरून आपल्या पुढील प्रजांच्या उपभोगासाठीं मोठ्या दक्षतेनें त्या जपून ठेवाव्या, अन्य वर्णांच्यांशीं

लग्नसंबंध करून नयेत, इतकेंच काय पण त्यांचा शेजारधर्महि योग्य मानून नये, प्रसंग पडल्यास त्यांना शासन करावें आणि त्यांनीं नमतें ध्यावयाचें मनांत आणल्यास फार झालें तर आपल्या सेवाचाकरीची जबाबदारी त्यांजवर सोंपवावी, पण इतर सामाजिक आणि राजकीय हक्क व सवलती, संस्कृतीचा समानपणा स्थापित न करतील इतक्या प्रमाणांत द्याव्यात, असा वर्तनक्रम हल्लींच्या मोठमोठ्या वसाहती अंगिकारीत आहेत. प्राचीन आर्यांनीं हीच गोष्ट केली. ज्या जमातींनीं सारखें खडाष्टकच ठेविलें त्यांना सरसकट झोडपीत नेऊन कोठें तरी मोठाल्या अरण्यांत अगर पहाडांत नेऊन घातलें. जे कोणी अधिक जुळतें घेतातसें दिमलें त्यांना आपल्या सामाजिक जुळणींत गुंतवून टाकलें. त्यांना संपत्ति व वैभव हीं प्राप्त करून घेण्याच्या ज्या कांहीं मर्यादा होत्या त्यांच्या आंत घेतलें नाहीं. पण आपली सेवाचाकरीही व्हावी आणि त्यांनाहि चंदीचारा मिळावा अशा तऱ्हेचा कांहींसा सलोखा केला. ही गोष्ट 'ग्राम' ही संस्थ नीट पहावी म्हणजे ध्यानांत येईल. हल्लींचीं वाहतुकीचीं साधनें उत्पन्न होण्याच्या आधीं व भाकरीच्या शोभार्थ दाही दिशा येरझारा करणें भाग पडण्यापूर्वीं प्रत्येक गांव म्हणजे स्वतःपुरता पूर्ण असा एक सुटा घटक असा. त्यांतील नाख्काख्की व इतर धंदेविशिष्ट जातींची व्यवस्थाही एका बुद्धिपुरस्सर केलेल्या योजनेची दर्शक असे. जसे इतर धंदेवाले तसे या योजनेत महार, मांग, टोर, चांभार हे लोक बहुतराखून सांपडावयाचेच. जे लोक त्यांच्याशीं सर्वथेक फटकून राहिले आणि मग ढळढळीत गुन्हेगार जातींत मोडूं लागले ते आपल्याला गांवगना दिसावयाचे नाहींत; पण वर लिहिलेल्या जातींपैकीं बहुतेक प्रत्येक जात समाजाच्या घटनेत कायमची गुंतून गेलेली दिसेल. 'गांव तेंथें महारवाडा' या म्हणीचा इतर कांहीं

उपयोग असला तरी प्रत्येक गांवांत महारवाडा असतोच असतो हा वाच्यार्थ तीव्ररून स्पष्ट होतो.

सांगण्याचें तात्पर्य इतकेंच कीं, कोळा, भिल्ल, गोंड इत्यादि-कांप्रमाणें सुसंस्कृत आर्यांपासून फाटून न राहतां या जाती राष्ट्रीय जीविताच्या दृष्टीनें आर्यांशीं इतरांपेक्षां अधिक जवळ आल्या आणि कोणता का दर्जा होईना, पण तो पतकरून त्यांनीं जेल्या लोकांशीं एक तऱ्हेचें लागतेपण उत्पन्न केलें हें निःसंशय आहे. त्यांच्या वृत्तीची सोयही आर्यांनीं खास केली होती. महार लोकांचे एकंदर ५२ इक आहत असें त्यांच्यातील माहितगार ह्मणतात. या हक्कांपैकीं कांहींचा उल्लेख करून त्यांचा नीतिदृष्ट्या विचार पुढें करीन. सध्या इतकेंच लक्षांत ठेवावयाचें कीं, चरितार्थाचें हटकून साधन असें महारांच्या पदरीं कांहीं तरी एक होतेंच होतें. पण रंगद्वेषाचा प्रभाव सद्यःकाळीं जसा दृष्टीस पडतो त्यापेक्षां कमी वाईट पूर्वीच्या काळीं होता असें ह्मणवत नाही. “ आमच्याशीं लढावयाचें असेल तर लढा आणि मरून जा. फटकून राहावयाचें असेल तर आमच्यापासून स्पष्टपणें पृथक् राहा. आमच्या शेजारास यावे असें ह्मणणें असेल तर या, आह्मांसही नोकर चाकर हवेतच आहेत, तुम्हांला पोटभर खावयास देऊं पण एवढें मात्र खडखडीत ध्यानांत ठेवा कीं, आमच्याशीं बरोबरीचें नातें आम्ही तुम्हांस केव्हांहि लावूं देणार नाहीं, आणि वैभवाचे वाटेकरीहि होऊं देणार नाहीं ” हा वरचढ संस्कृतीच्या लोकांचा खालच्या लोकांना नेहमींचा रोकडा जबाब आहे. पण वाईटांत चांगलें इतकेंच कीं, संबंध जमातीच्या जमाती जिवंत राहूं शकल्या. ही कांहीं सामान्य महत्वाची गोष्ट नव्हे. जेथें वंशच्या वंश हळूहळू अल्पसंख्य होत होत कायमचे लुप्त व्हावयाचे तेथें जिवानिशीं राहतां आलें हा कांहीं सामान्य फायदा नव्हे. अनेक मानववंशांच्या चाललेल्या झटापटीं आणि त्यांच्या हितसंबंधांच्या

गल्लुतीत कोणा लोकांचें भाग्य कसें उदयास येईल हें खरोखरच अतर्क्य आहे ! सध्याचा मनु तरी असा दिसतो कीं, सहस्रावधि वर्षे लोकांच्या सुखाकडे आणि वैभवाकडे केवळ दुरून पाहत बसावें आणि आपण व आपलीं मुल्लेकरें यांनीं जन्मापासून मृत्यूपर्यंत अवमान आणि लाचारवृत्ति यांच्या घाणेऱ्या चिखलांत रुतलेले राहावें, अशा या दास्याच्या अवस्थेतन या मांगमहारादींचा उद्धार व्हावा. ही भाग्योदयाची वेळ ज्या त्रैवर्णिकांच्या त्रिगोधसंगतींत त्यांना लाधली त्या त्रैवर्णिकांचे, इतिहासाच्या मोठ्या दृष्टीनें, अस्पृश्यांनीं आभारच मानले पाहिजेत. मी या ठिकाणीं भिन्न भिन्न मानववंशांच्या ज्या हालचाली आणि घडामोडी भूपृष्ठावर चालतात त्यांचा हिशेब म्हणून उंच भूमिकेवरून लिहांत आहे; अगदीं आजच्या वादाला या किंवा त्या पक्षाला जमवून घेण्यासाठीं लिहित नाहीं. या मुद्याचें विवेचन शांतपणें वाचणें स्वाभिमान बळावलेल्या महारसुशिक्षितांस अशक्य आहे हें मी जाणून आहे. पण हा भूतकालीन गोष्टींचा आढावा आहे आणि त्या दृष्टीनें त्याची किंमत ठरवावयाची आहे.

दुसरे असें कीं, ज्या त्रैवर्णिकांवर अस्पृश्यांनीं कहर केला त्याच त्रैवर्णिकांत भागवतधर्माचा संप्रदाय थेट महारवाड्यांत नेऊन पोचणारे विशाल अंतःकरणाचे संत—महंत उत्पन्न झाले. सर्व धर्मज्ञान अवघड संस्कृतांत आणि “ दूर उभा राहा ” असें म्हणणाऱ्या गुरुजींच्या मुखीं असा प्रकार होता. पण महाराष्ट्रसंतांनीं “ संस्कृतातेहि पैजा जिंकें ” अशा मराठी भाषेत आणि सर्वांना मनमुराद लाभेल अशा बालबोध पद्धतीनें ते देशभर खैरातून टाकले. इतकें कीं, जातोजात संत पैदा झाले आणि सामाजिक दृष्ट्या दूर ठेवलेल्यांनाहि संत म्हणून मान मिळू लागला. त्याचा अर्थ असा कीं, अस्पृश्य जातींना अभिमान वांटशी एकेक विभूति त्यांच्यांत उत्पन्न झाली. चोखामेळ

आणि रोहिदास याच पवित्र पुरातन नांवांभोंवतीं त्या त्या जातीचे लोक गोळा होत आहेत. ज्या जातींना इतिहास, सामाजिक दर्जा आणि धर्मज्ञान यांचा पाठपुरावा आहे त्यांच्या विभूति या तीनही प्रदेशांत सांपडतात. पण महार—चांभारांना या गोष्टी लाभल्या नाहीत. त्यांना भागवतधर्माचे एकच ठिकाण गुणोत्कर्षाला मिळाले आणि त्या ठिकाणी त्यांना विभूति प्राप्त झाल्या. पण हे ठिकाण मिळवून देण्याचे काम त्रैवर्णिक संतांनी केले हे विसरतां कामा नये. आपला भूतकाळ म्हणजे कोरा कागद आहे असेच महार—चांभारांनी वाटू देऊ नये. 'सर्व गोष्टींचा परित्याग करून मला शरण ये' म्हणणाऱ्यांच्या राज्यांतील अमीर—उमराव त्यांच्या पूर्वकालांत होऊन गेलेले आहेत आणि ही परिस्थिति पूर्वग्रह झिंजाडून देऊन दीनांना जवळ करणाऱ्या संतांनी उत्पन्न केली ही गोष्ट अस्पृश्य व तदितर यांनी अवश्य घ्यानांत ठेवावी.

शिवाय त्रैवर्णिकांच्या दुसऱ्या एका चळवळीचा फायदा अस्पृश्यांना आपोआपच मिळणार आहे. प्रस्तुतच्या राजकीय चळवळीचे काय खरोखर त्रैवर्णिकच करीत आहेत. मनाने, बुद्धीने व शरीराने जे जे काहीं करणे जरूर आहे ते ते सर्व अस्पृश्येतर लोकच करीत आहेत कोणी कोणत्याहि मताचा असो, त्याच्या प्रयत्नाचा रोख स्वराज्याचे हक्क संपादण्याकडे आहे हे उघड आहे. पण त्या मिळणाऱ्या भावी स्वराज्याचे फायदे त्रैवर्णिकच घेणार आहेत असा कोणी लटक्या समज करून घेऊ नये. देशांत कारखाने व उद्योगधंदे सुरू झाले व भाकरी स्वस्त झाली तर ती म्हणजे केवळ त्रैवर्णिकांनाच होणार आहे असे मानण्यांत वादांतली आढी आणि पीळ दिसेल, पण त्याबरोबरच यथातथ्य ज्ञानाचा जाणूनबुजून केलेला विपर्यासहि दिसेल. एवढी इंग्रजसरकारच्या राज्याची प्रचंड दगडबंद इमारत पण तीहि गदगदा हालविण्यास देशभक्तांनी कमी केले नाही; इतकी

कीं, रखवालदार भय्या कांहींसा घाबरल्यासारखा सुद्धा दिसतो ! हे सर्व पराक्रम हिंदूपैकीं अस्पृश्येतरांनींच केलेले आहेत. या पराक्रमाचे वांटेकरी होण्याइतपत परिस्थिति त्यांना इतरांनीं अनुकूल ठेविली असती तर अस्पृश्यांनींही कांहीं कार्यभार शिरावर घेतला असता यांत संशय नाही. पण आपला प्रस्तुतचा मुदा इतकाच आहे कीं, अस्पृश्यांचीं तदितरांशीं कसल्या प्रकारचीं नाती आहेत हें पहावें. अस्पृश्यांची कड घेऊन जें काय यथामति लिहितां येण्यासारखें होतें तें थोडक्यांत पण स्वच्छपणें लिहिल्यावर इतर समाजाकडे कोणत्या लागेवांध्याच्या दृष्टीनें त्याला पाहतां येईल हें पाहण्याचा यत्न केला आहे. त्रैवर्णिक झगडत असले तरी त्या झगड्याकडे आपलेपणाचीं दृष्टी ठेवूनसुद्धा अस्पृश्यानें दक्ष राहिलें पाहिजे हें उघड आहे.

अस्पृश्यांनीं आपल्या वैगुण्यांकडेही नीट लक्ष पोंचविलें पाहिजे. उठल्यासुटल्या सरकाराला शिव्या देतांना थोडें आत्मनिरीक्षण करीत जा म्हणून जें गांधींनीं लोकांना बजाविलें तें अस्पृश्यांनीं आत्मशुद्धीच्या दृष्टीनें ध्यानांत ठेवावें. अस्पृश्यास्पृश्यांत बारीकसारीक किती तरी भेद आहेत. सर्व अस्पृश्यांचा मिळून एक गढा मानणें चूक आहे. इतरांकडून न शिवलें जाणें ही एकच काय ती वाव त्यांना सामान्य आहे. लग्नसंबंध तर दूरच राहो, पण त्यांच्या त्यांच्यांत अन्नोदक-व्यवहारहि होत नाहीत. महार आपल्याला सर्वांहून श्रेष्ठ समजतो. कांहीं कांहीं ठिकाणीं महाराचा वरचष्मा उगाच आहे असें चांभार समजतात, पण स्वतःला मात्र ते ढोराहून वरचे धरतात. मांग हा एकादे वेळीं महारापेक्षां कमी असल्याची कबुली जरा कुकुरतच देतो. गुरें ओढणें, तीं फाडणें, कातडीं धुणें, कमावणें, जोडे शिवणें इत्यादि धंद्यांचें कमीअधिक महत्त्व, स्वच्छतेचें मान, तसेंच मेलेल्या गुरांच्या मांसाचा खाण्याकडे उपयोग करणें न करणें या बाबी लक्षांत घेतल्या म्हणजे या निरनिराळ्या लोकांच्या उच्चनीचपणाचा हिशेब

कोणालाहि सहज करतां येण्यासारखा आहे. पण पुष्कळदां हा हिशेव चुकेल. खजिन्याची बिनबोभाट ने-आण करून राजपुरुषांच्या विश्वासास पात्र झालेला, गांवकीच्या दरबारांत पाटील-कुळकर्ण्याच्या खालोखाल मान सांगणारा आणि क्वचित् रणमदानाचीहि हवा पाहिलेला महार सहजच आपल्याला चांभारापेक्षां श्रेष्ठ समजतो. पण सर्वच चांभार हे त्याचें श्रेष्ठत्व कबूल करणार नाहीत. स्वच्छतेच्या दृष्टीनें दोऱ्या वळणारा मांग इतरांहून श्रेष्ठ असावा, पण तो “ भाजी ” खाणारा असल्यामुळे कमी समजला जातो. महाराच्या देवळाच्या आवारांत सुद्धां मांग येऊं शकत नाहीं. आणि चमत्कारिक वांटेल पण परटापेक्षां आपल्याला श्रेष्ठ मानणारे महार कोठें कोठें भेटतील ! शहरांत दारूचें व्यसन या लोकांना अतिशय असतें. आणि महार दारूड्याची दारू न पिण्याबद्दल केलेली आर्जवे फार वाया जातात अशी व्हालंटीअर्सची तक्रार आहे. शहरांत पानस्वातंत्र्य फार; तसेच सिनेमांतील उघडींनागडीं चित्रे पाहावयाचा नादहि मोठा; आणि श्रीमंतांनीं आणि खावदांनीं खळावयाच्या रसेच्या हैदोसाची चटकहि मोठी. या गोष्टींनीं शहरांतील अस्पृश्यांच्या मनाची धुळधाण उडवून दिली असते. कांहीं कांहीं खेडेगांवचे मांग व रामोशी चोऱ्यादरवड्याबद्दल मुलुखभर कीर्ति कमवून राहिले आहेत ! अशी जरी हकाकत असली तरी शुद्धीवर राहिलेले अस्पृश्य कांहीं थोडे नाहीत. आपली स्थिति, आपली आपत्ति पाहून खेद आणि दुःख यांनीं भरून गेलेले अस्पृश्य आपल्याला पुष्कळ भेटतील. शहरांत जागेची फार जिगजीग असल्यामुळे स्वच्छतेचें मान पाहिजे असून सुद्धां पुरेसे ठेवतां येत नाहीं. खेडेगांवची हीच प्रजा पाहिली म्हणजे आनंद होतो. घरे स्वच्छ, माणसें चालीरीतीची आणि क्वचित् भारदस्तहि दृष्टीस पडतील. त्यांना पाहून अस्पृश्यतानिवारणाची जरूरी कां आहे हें मनांत अधिक ठसतें, आणि समाजानें मनांत आणलें

तर वाटतो तितका हा प्रश्न अवघड नाहीसेंहि क्षणभर वाटते. असो. वर जीं वैगुण्ये म्हणून दाखविलीं आहेत त्यांचा अस्पृश्यांनीं नीट विचार करावा. आपल्याला वाईट म्हणणाऱ्याचा राग यावा हें साहजिक आहे तसा तो आला तरी चालेल, पण त्यांनीं कामाला लागावें. अस्पृश्यता घालविण्यासाठीं जे कांहीं यत्न होत आहेत व होतील त्यांना अनुकूल भूमि तयार करणें हें ज्यांच्या कपाळीं ती आजवर लिहिली आहे त्यांचेंच मुख्य कर्तव्य आहे. हें करीत असतांना इतर समाजांशीं असलेलें आपलें अंतर ज्या कृत्यानें वाढेल असें कोणतेहि कृत्य करण्याच्या मोहास अस्पृश्यांनीं बळी पडूं नये, यांत त्यांचें खरें हित आहे.

या पुढें अस्पृश्यांपैकीं मुख्य जातींच्या उत्पत्तीची, चालीरीतींची व धंद्याविषयींची थोडीशी माहिती द्यावयाची आहे. अस्पृश्य जातींच्या उत्पत्तीविषयीं मागें एके ठिकाणीं उल्लेख आलेला आहे. परंतु त्या वेळचें ' प्रस्तुत ' निराळें असल्यामुळें त्यांच्या उत्पत्तीच्या केवळ उल्लेखापलीकडे विशेष कांहीं लिहिलें नाही; असो. महार, मांग, ढोर, चांभार, व रामोशी या जातींविषयींच लिहावयाचें आहे, कारण मुख्य अस्पृश्य जाति याच होत. निरनिराळ्या जमातींची कितीहि गळत झाली असली तरी व्यक्तिव्यक्तीच्या नाकाडोक्याच्या आकारांवरून, ती कोणत्या मानववंशांत हटकून जाऊन पडते, हें आम्ही सांगूं शकतो असें म्हणणाऱ्या आधुनिक शास्त्रांचा असा अभिप्राय आहे कीं, अस्पृश्यांपैकीं बहुतेक जाति अनार्य आहेत. सिंधूपासून गंगेपर्यंत सर्व नद्यांच्या कांठच्या समृद्धीवर उत्तम जोगावलेले आणि विजयाची वेदकालीन ईर्ष्या अंगीं पुरी बाळगून असलेले युयुत्सु जसजसे खालीं खालीं उतरूं लागले, तसतसे त्यांच्या उग्र दर्पामुळें आणि स्वसंरक्षणाच्या सहज इच्छेमुळें हे अनार्य लोक हटूं लागून दऱ्याखोऱ्यांच्या आश्रयाला गेले असावेत असें अनुमान

आहे. आर्य तर विशाल मनाचे आणि साधनसंपन्न; त्यांच्यापुढे यांनीं कसे टिकावे ? जो जो सासुरवास जास्त होऊं लागला आणि जीवितच संशयांत सांपडूं लागले, तो तो हे पहाडी मुख आणि निविड अरण्ये यांत वस्ती करूं लागले व पुढे या नवीन जोमदार लोकांनीं कसद्याहि पसारा मुखभर पसरला तरी त्याकडे दुर्लक्ष करून आपले स्वतंत्र जिणे संभाळून राहिले. भिल्ल, कोळी, गोंड इत्यादि लोकांविषयीं केलेले हे अनुमान पायाशुद्ध आहे असे म्हणवत नाही. कारण आर्यांचा उपसर्ग पोंचण्याच्या आधीं हे जमीन कसून आपला उदरनिर्वाह करीत असत असे जेव्हां इतर पुराव्यांवरून सिद्ध होईल तेव्हांच हे अनुमान खरे मानतां येईल. नाही तर जेथे जेथे रानटी लोक सांपडतील तेथे तेथे ते शेजारच्या सुधारलेल्या लोकांकडून हांकलले गेले असा सिद्धांत फलित व्हावयाचा. सांगण्याचा मुद्दा इतकाच कीं, वरील जातींचे लोक आर्यांच्या उपद्रवामुळे नाही, तर आधींपासूनच रानवट व डोंगरकरी असण्याचा संभव आहे.

असो. हे अनुमान खरे असले तरी प्रस्तुत लेखांतील विषयभूत जातींच्या कुलपरंपरेचा त्यांत गुलासा होत नाही. पण महार, मांग इत्यादि लोकांविषयीं हि आधुनिक शास्त्रांचा असाच सिद्धांत आहे कीं, हे लोक अनार्यच होत अर्थात् आर्यांच्या वसाहती आपल्या प्रांतांत फैलावण्याच्या पूर्वींपासूनहि हे लोक सपाट मैदानांत राहत असत, व जमीन कसून आपला उदरनिर्वाह करीत. जमिनीचे मालक तेच होते, व आर्यांकडून जिकले गेल्यानंतर त्यांना उपरेपणा प्राप्त झाला. कोणी म्हणतात, ह्या जाती द्रविडियन मानववंशापैकी आहेत. कसेहि असो, ते आर्यवंशीय नव्हेत, याविषयीं सर्वांचे एकमत आहे. आपल्या जुन्या शास्त्रकारांच्या जातकुळी देण्याच्या पद्धतीनें पाहिले असतां हे लोक संकर जातींपैकी आहेत.

पण ही प्रतिलोम प्रजा संख्येने इतकी अफाट केव्हां व कशी झाली हें त्या पद्धतीवरून नीट कळत नाही. ह्या पद्धतीत श्रेष्ठ—कनिष्ठ जातींच्या गुणाकाराची नुसती कोष्टके आहेत. अमुक जात कशी झाली असें विचारतांच, एका ठराविक कोष्टकावर बोट ठेवावयाचें व तिची जातकुळी त्या कोष्टकांत दिलेल्या श्रेष्ठ—कनिष्ठ जातीच्या नांवाशीं भिडवावयाची असा हा प्रघात आहे. शास्त्राविषयी आदर असून सुद्धां ह्या पद्धतीतील शास्त्रीयता न पटेरी व अविश्वास्य वाटते. शिवाय इतिहास आणि वर उल्लेखिलेले शीर्षमापनाचें आधुनिक शास्त्र यांच्या जवानीनंतर तर आपली जुनी पद्धत अगदीं टाकाऊ वाटते. असो. आपलीं धर्मशास्त्रे व आधुनिक शास्त्रे यांना बाजूला ठेवून त्या त्या लोकांच्या आपापल्या उत्पत्तीविषयी काय कल्पना आहेत हें पाहिलें तर निरनिराळे विचार मनांत उत्पन्न होतात. आणि अति दूरच्या भूतकाळांत दिसणाऱ्या अंधारांतील अस्पष्ट आकृतींवरून आर्यसंस्कृति, व आर्य यथे येण्याच्या आधीं चालू असलेली संस्कृति, यांचा परस्परांवर काय परिणाम झाला असेल याविषयी अनेक अनुमानें मनांत उद्भवतात. स्वतःच्या उत्पत्तीविषयीच्या त्यांच्या कल्पना जशा, तशा, त्यांच्या चालीरीती व धंदा याविषयींच्या हकीकतीहि मोठ्या बोधकारक आहेत म्हणून त्या होतां होई तों आटपशीरपणाने खालीं देतो.

रामोशी हे कांहीं ठिकाणीं अस्पृश्य समजले जातात व कांहीं ठिकाणीं स्पृश्य मानले जातात; कांहीं माहितगार रामोशांचें असें म्हणणे आहे कीं आपण कोठेच अस्पृश्य समजलों जात नाही. त्यांचा संबंध जमीन कसणाऱ्या कुणबी लोकांशीं बराच येत असल्यामुळे व रखवालीचीं वगैरे कामें त्यांच्याकडेच असल्यामुळे शिवताशिवतीचा प्रसंग अर्थातच जास्त पडतो. दाशरथी रामचंद्र दंडकारण्यांत असतांना आम्ही त्याची सेवा फार एकनिष्ठपणें केली, सीतादेवीला बंधमुक्त करून

इकडून परत जातांना, आमच्यापैकीं पुष्कळांना त्यानें अयोध्येस बरोबर नेले, व आमचा विश्वासूपणा लक्षांत घेऊन आम्हांस रख-वालींचें काम सांगितले; त्यानें आम्हांवर बापासारखें प्रेम केलें व म्हणून आम्ही आमच्या जातीला ' रामवंशी ' म्हणजे रामोशी असें नांव घेतलें असा स्वतःच्या पूर्वपीठिकेचा इतिहास रामोशी लोक सांगतात. इतक्या उंच नांवाशीं आपला संबंध घडून आल्यामुळे पुष्कळांनीं मांसाशनहि वर्ज केलें. त्यांना रामभक्त असें म्हणतात. महाराष्ट्र व कर्नाटक यांच्या हद्दीवरील बेरडांशीं यांचा पुष्कळच सारखवटपणा आहे व म्हणून या दोघांची कुलपरंपरा एकच असावी असें कांहींचें मत आहे. अर्थात् या उभयतांनाहि हें एककुलत्व पसंत नमेल. रामोश्यांचे बांदाट्टे, बेरड, हळणे, कडू, मांग इत्यादि पोटविभाग असून त्या प्रत्येकांचे पुनः चव्हाण व जाधव असे बारीक भाग आहेत. मराठा—कुण-विणीशीं लग्नें झाल्यामुळे कडू नांवाची जात, व मांगिणीशीं झाल्या-मुळे मांग रामोशी ही जात उत्पन्न झाली असें म्हणतात. पूर्वीच्या राज्यांत यांच्याकडे किल्लेदागचे काम असे. लग्नें वगैरे चालविण्यास देशस्थ ब्राह्मण कोठें कोठें जातो. इतर समारंभ व संस्कार जंगम लोकहि चालवितात. यांच्याच जातींतील गुरु " गोसावी " हे होत.

मांग लोकांचा मूळ पुरुष यमऋषि. त्याला सात मुलगे. पैकीं कर्कमुनीला दोन मुलगे झाले. यांपैकीं पहिल्यानें शंकराची गाय खाल्ती म्हणून त्याला, ' तूं महार हो ' असा शंकरानें शाप दिला, व दुसऱ्यानें प्रत्यक्ष जरी खाल्ती नाहीं, तरी त्याच्या अंगावर त्या मेलेल्या गायीच्या रक्ताचा शिडकाव झालेला होता म्हणून त्याला ' तूं मांग हो ' असा शाप दिला. असो. ह्या कथेचा अर्थ कांहीं असो, चेहरेपट्टी व रंग यांवरून हेहि आर्यांची वसाहत होण्याच्या पूर्वीचे येथील रहिवासी होते. महाराष्ट्र, कर्नाटक.

व गुजराथ या तीनहि प्रांतांत यांची वस्ती आहे, पण रोटीबेटी-व्यवहार मात्र चालू नाही. ह्या लहानशा जातींचे सुद्धां बेटीव्यवहाराला बंद असे पंचवीस पोटविभाग आहेत. त्यांच्यापैकी कांहीं आडनांवेहि ध्यानांत ठेवण्यासारखी आहेत—आपटे, भिसे, चव्हाण, धोंगडे, गाइकवाड, जाधव, जगताप, जोगदंड, कांबळे, लोंडे, मोहिते, मोरे, नांदे, पवार, साठे, शिंदे इत्यादि. यांचा मुख्य धंदा नाडे, चव्हाटे करण्याचा आहे.

दोरांपैकी बरेचसे लिंगायत आहेत. बुधलेकरी, बुंदेलखंडी, हिंदुस्थानी, कर्नाटकी, खेतरपुडी, लिंगायत इत्यादि पोटविभाग असून त्यांच्यांत रोटीबेटीव्यवहार बंद आहेत. यांच्यापैकीहि कांहीं आडनांवे मनोरंजक वाटतील—बोराडे, गाइकवाड, होळकर, इंगळे, कदम, मानकर, साळुंके, शिंदे इत्यादि. जितकी आडनांवे तितकी देवकें असून एकाच देवकांत लग्नसंबंध होत नाहीत. कातडे कमावणें हा त्यांचा मुख्य धंदा असून कमावलेल्या कातड्याच्या बाजारांत मांडण्यासारख्या चिजा तयार करणें हे कामहि कांहीं लोक करतात. यामध्ये पुष्कळजण वारकरी आहेत. त्यांच्या जातीचाच स्वतंत्र असा गुरु म्हटला म्हणजे “कानफाट्या गोसावी” हा आहे, व तो आपली वार्षिक दक्षिणा आपल्या शिष्यशाखेकडून नियमितपणें उकळतो.

आपला मूळ पुरुष एक शिवभक्त होता असें चांभारांचें म्हणणें आहे. कोणी कोणी हा मूळपुरुषत्वाचा अधिकार मार्कंडेय ऋषीला देतात व बाकीच्या अस्पृश्यांतच हे मोडत असल्याने व बाकीचे अस्पृश्य अनार्य असल्यामुळे या लोकांनाहि सामान्यतः मूळ अनार्य प्रजेपासून उत्पन्न झालेल्या लोकांत मोडण्यांत येतें. पण हे लोक आर्य प्रजेपैकीं असावेत असें आधुनिक शोधकांचें म्हणणें आहे. रंगानें हे लोक बाकीच्या अस्पृश्यांपेक्षां उजळ असतात व त्यांच्या-

तील स्त्रियांना सुंदर वर्ण व रूपसंपदा हीं लक्षांत घेण्याइतपत चांगलीं लाभलेली असतात, ही गोष्ट सर्वांना माहीत आहे. चर्मकाराचा धंदा अगदीं जुन्या वैदिक वाङ्मयांत व बुद्धपूर्व वाङ्मयांतहि उल्लेखिलेला आढळतो. त्या काळीं या धंद्याला फार मोठें महत्त्व प्राप्त झालें होतें. खुद्द राजे लोकांपाशीहि ओळख होण्याइतपत व संघट्टण घडण्याइतपत या धंद्यांतील पुढ्यांना राजदरबारीं आणि समाजांत मान असे. पुढें अंगीं निष्प्रभता उत्पन्न करणारी बुद्धाची अहिंसा सगळीकडे पिकल्यावर जो तो असल्या धंद्यासंबंधानें खंती मानूं लागला, व तो धंदा करणारे लोक कमी प्रतीचे मानले जाऊं लागले. हळूहळू त्यांच्या विषयींचा तिटकारा वाढत जाऊन बाकीच्या अनार्यांप्रमाणें त्यांनाहि बहिष्कृत व्हावें लागलें. चांभार आर्यकुलोद्भव आहेत हें सिद्ध करण्यासाठीं पुढील गोष्टींचा निर्देश करण्यांत येतो. इतर अस्पृश्यांत जीं नाहीं तीं प्रेतें जाळण्याची चाल त्यांच्यांत आहे; तसेच मृतांच्या अस्थि पवित्र नद्यांत टाकण्याची चालहि त्यांच्यांत आहे. शिवाय श्राद्धपक्ष करून हे लोक ब्राह्मणाला दक्षिणा देतात व गोमांस अत्यंत निंद्य समजतात. असो. एखादी जात अनार्य म्हटल्यानें ती अगदीं कुचकामाची ठरते असा कांहीं नियम नाहीं. पण शौर्य, पराक्रम, विद्याभिरुचि, कलाकौशल्याची वाढ, परमार्थज्ञान इत्यादि बाबतींत इतिहासाला आठवण नाहीं तेव्हांपासून तहत आतांपर्यंत ज्या आर्यवंशजांनीं अमर असा नांवलौकिक मिळविला त्यांपैकीं आपण आहोंत असें वाटून चांभाराच्या रक्ताला हुरूपानें उसळी मिळाली तर त्यांत काय नवल? एखाद्या जातीच्या उत्पत्तीच्या ज्या निरनिराळ्या उपपत्त्या अडाणी व कदाचित् लुच्च्या लोकांनीं बसविलेल्या असतात त्या सर्वांची एकवाक्यता कधींच घडून यावयाची नाहीं, व या उपपत्ति जो जो जुन्या तों तों त्यांच्याविषयीं शंकाकुशंका फार; कारण त्या बुद्धीला ग्राह्य वाटेनाशा होतात. वर

दिलेली चांभारांच्या उत्पत्तीची हकीकत आधुनिक पद्धतीच्या शोधकांनी दिलेली आहे; असो. मराठी चांभारांचे अहिर, चेवळी, दाभोळी, घाटी, हरळी, कोंकणी इत्यादि भाग असून त्यांचे एकमेकांशीं विवाहसंबंध होत नाहीत.

त्यांतल्या त्यांत हरळी व दाभोळी हे स्वतःला चेवळी जातीपेक्षां श्रेष्ठ समजतात; कारण चेवळी जात हलक्या जातीचे जोडे नीट करते आणि मुर्दाड मांस खाते. यांच्यापैकींही कांहीं आडनांवां ध्यानांत ठेवण्यासारखीं आहेत—भागवत, चव्हाण, देशमुख, देवरे, जाधव, कवाडे, कदम, काळे, पवार, सोनावणे, वाघ, शिंदे, सातपुते इत्यादि. यांचे धार्मिक विधि बहुशः ब्राह्मणच चालवितात. नगराकडे स्मशानविधीला यांना जंगम लोक लागतात.

शेवटीं अस्पृश्यांपैकीं प्रमुख जातीची म्हणजे महारांची हकीकत यावयाची. ह्याच्या उत्पत्तीच्या कथा निरनिराळ्या तीनचार आहेत. कोणी महार समजतात कीं, ब्रम्हचाच्या तळव्यापासून स्वरूप सोमार्जी महार निघाला त्याची प्रजा म्हणजे अंत्यजाची. कोणी म्हणतात, ब्रेलाच्या पानावरील थेंबाचे पार्वतीने बालक केले, त्याने गाय मारून ग्वाष्टी तेव्हां शिवाने शाप दिला कीं तूं ' महार हो. ' तिने कोणी समजतात कीं, सोमाच्या म्हणजे चंद्राच्या डाव्या डोक्यांतून आपण पडलों. हा चंद्र शिवाच्या मस्तकावर आहे हें सांगणे नकोच. हे सोमवंशी महार झाले. शेवटीं कांहींचें असें मत आहे कीं, गाईने आपल्या चार मुलांना असें विचारिलें कीं, मी मेल्ये तर तुम्ही काय कराल ? पहिले तिघे म्हणाले, आम्ही तुझी पूजा करूं; पण चवथा म्हणाला कीं, मी उपजण्याच्यापूर्वीं तूं जसें मला आपल्या पोटांत ठेवले होतेस तसें मी तुला माझ्या पोटांत ठेवीन, म्हणजे मी तुला मटकावून टाकीन ! अर्थात् याचा हा ' महा आहार '

पाहून त्याला महार हें नांव देण्यांत आलें, असें कोणी समजतात. पण ही केवळ शब्दावर कोटी आहे हें उघड उघड दिसतें. काहीं विद्वानांच्या मतें 'मृताहारी' म्हणजे मुर्दाड मांस खाणारे या शब्दावरून 'महार' शब्द निघालेला असावा.

असा. अशा या महारांच्या जातींचे बेटीव्यवहाराला बंद असे पन्नासाहून जास्त विभाग आहेत. महार या शब्दालाच निरनिराळ्या कारणांनीं पुढील पर्याय शब्द उत्पन्न झालेले आहेत—अंल्यज, अतिशूद्र, भूमिपुत्र, धरणांचे पूत, भूयाळ, चौखामेळा, घेड, डोंब. हुलसाव, काठीवाले, मेहेतर, मिराशी, परवारी, तराळ, थोरल्या घरचे, वेसकर इत्यादि. भिन्न भिन्न कारणांनीं काहीं चमत्कारिक पोटजातीहि उत्पन्न झाल्या आहेत—जसे गोपाळ महार म्हणजे महारांतील तापसी; मुरळी महार म्हणजे खंडोबाला सोडलेल्या मुर्लीची प्रजा; गवशी महार म्हणजे व्यभिचारात्पन्न महार प्रजा; जोगनी महार म्हणजे यलुम्माच्या भगत प्रजा, इत्यादि. सर्व महाराष्ट्रभर महार लोक पसरलेले असून प्रत्येक जिल्ह्यांतील महारांचे दोनपासून अठरापर्यंत पोटविभाग पडलेले सांपडतात. यांच्यापैकीं काहीं शेलकीं आडनांवें पुढें दिलीं आहेत—भालेराव, चव्हाण, वाघमारे, वर्तेक, यादव, दिवे, गायकवाड, गरुड, जाधव, जोशी, कदम, काळे, लकडे, लोखंडे, मोहिते, मोरे, शिंदे, शिरके, तांबे, इ० लंग्रे वंगरे चालविण्यास ब्राह्मण जातो. वैष्णव, शैव, कबीरपंथी, नाथपंथी इत्यादि मतसांप्रदाय असून गुरु, साधू, पंडित, गोसावी, मेंढेजोशी इत्यादि यांना धर्म शिकवितात. महारांचे धंदे म्हटले म्हणजे खजिन्याची नेआण करणें, अधिकाऱ्यांची वेठ करणें, कर भरणाऱ्यांना चावडीवर बोलावून आणणें, गांवकुसवाकडे पाहणें, रस्ते झाडणें आणि गांवशिवाराची हद्द ध्यानांत ठेवणें. या सर्व कामांसाठीं अल्पसा मोबदला पैशाच्या रूपानें, व बराचसा जमिनीच्या

रूपानें मिळतो. शिवाय सध्या बव्हंशीं बुडालेले पण परंपरेला माहीत असलेले, असे ५२ इक महाराळा आहेत; पैकीं कांहीं खालीं देतो.

(१) उसाच्या फडाचा भाग (२) वेशीवरचे उतारे (३) होळी-वरचा नैवेद्य (४) बेंदराच्या दिवशीं धान्य (५) जनावराचीं कातडीं (६) हात शकणें म्हणजे गुन्हाळाच्या चुलवणाखालीं जाळ घालण्याबद्दल (७) घरटक्का (८) प्रेतासाठीं खड्डे खणण्याबद्दल पैसा (९) खळ्यावरचा दाणा (१०) पेवतळचा दाणा (११) चौरंगावरचे तांदूळ (१२) रखवालींसाठीं वहाणांचा जोड (१३) लग्नाची ओटीदक्षणा (१४) मळणीची ओटी (१५) नवगानवरीची ओवाळणी (१६) मढेपडे (१७) आषाढीकार्तिकी प्रतिपदेस खेड्याभोंवतीं दौरा गुंडाळण्याबद्दल (१८) रानसोडवण म्हणजे पिकें कापून गंज करतांना कणसें मिळावयाचीं (१९) लग्नीटक्का इत्यादि.

वर अस्पृश्यांपैकीं बहुतेकांच्या शास्त्रीय व अशास्त्रीय कल्पना, तसेंच त्यांच्या चालीरीति व धंदे याविषयींची वाचनांत आलेली माहिती थोडक्यांत दिली आहे. ज्यांना ही पसंत अगर कबूल नसेल त्यांनीं ती मानूं नये. चवकशानें अथवा अभ्यासानें ' खरी ' असेल ती मिळवावी व तिची अधिक विश्वास्यता दाखवावी म्हणजे लोकांचा जास्त मानू लागतील, हें उघड आहे, असा, या दिलेल्या हकीकतीवरून काय अनुमानें निघतात तें आतां पाहूं.

वर निरनिराळ्या अस्पृश्य जातींतील आडनांवांपैकीं कांहीं नांवें मुद्दामच दिलीं आहेत. त्यांची मनोरंजकता त्यांच्या उपयुक्ततेमुळे भासमान होते. त्या नांवांत कोंकणस्थ, देशस्थ, प्रभु, मराठे इत्यादि श्रेष्ठ जातींतील आडनांवांपैकीं किती तरी आढळतात. हीं नांवें लावणारे अस्पृश्य जर अनार्य तर तीं त्यांनीं कोठून आणिलीं? कांहीं नांवांच्या व्युत्पत्तीवरून तीं त्यांचीं मूळचींच होती या अनुमानाला बाध येतो, कारण आर्यांच्या प्राचीन इतिहासांतील कित्येक

नांवांचीं तीं विकृत रूपे आहेत हें इतिहासज्ञांस सांगणें नकोच. मग तीं जर त्यांची मूळचीं नव्हेत तर ती त्यांनीं विजेत्या आर्यांकडून घेतलीं असावीत असा तर्क आपोआप होतो. आर्यांचा लोट जो जो देशभर पसरूं लागला तो तो द्रविडवंशीय असोत अगर त्यांच्याहि पूर्वींच असोत, मूळचे लोक हतप्रभ होऊं लागले. वसाहतखोर लोक मूळच्या मालकांना गचाडी देतांना सध्या जसे सर्वत्र दिसून येते तसंच तेव्हां झाले असले पाहिजे. आपल्या गुणांच्या बळावर पट्टिल्या माणसांकडून त्यांच्या जमिनी या नवीनांनीं हिसकून घेतल्या आणि समतेवर हक्क कधींहि न सांगतील इतक्या वेतांने त्यांना आपल्या पदरीं नोकरीचाकरीस ठेवले. एकदां धनी असलेल्या पण आतां नांकरांचें दास्य पत्करलेल्या लोकांना लवकरच नांमांतर करावें लागलें. जो ज्याच्या शेतवाडीवर नोकरीस राहिला त्याच्याच नांवांने विकू लागला. वास्तविक पाहतां हें केवळ अनुमान आहे. पण तें करावयास मागील लेखांत महार शब्दास जे पर्याय शब्द दिले आहेत त्यांवरून आधार मिळतो. महारांना ' भूमिपुत्र ' अथवा ' धरणीचे पूत ' अशीं नांवे आहेत, त्यावरून ते स्वतःस या भूमीचे औरस पुत्र समजतात हे उघड आहे. ' मिराशी ' या नांवावरून येथील जमिनीचा मूळ हक्क त्यांचा होता असा बांध होतो. ' थोरल्या घरच ' या नांवावरूनहि पुरातनत्वामुळे या भूमीवर वडीलपणाने मालकी हक्क सांगणारे असा अर्थ सूचित होतो. एतावता काय की, त्याच्या जमिनी ओरवाडल्या जाण्याच्या आधीं तो येथील मालक होता. पण मालकाचा चाकर झाल्यावर त्याला नामशेषत्वहि उरलें नाहीं, आणि त्याचे जिणें केवळ उपरें वनून आर्यांच्या कारभारांत कायमचें लोपून गेलें.

आडनांवांवरून केवळ अनुमान काय म्हणून म्हणतां येते तें पाहिल्यावर त्यांच्या उत्पात्तिकथांवरून काय अनुमानें निघतात तीं पाहूं.

मागील हकीकतीवरून असें दिसून येईल कीं, रामोशाशिवाय इतर सर्व अस्पृश्य आपल्या उत्पत्तीचा संबंध कसा ना कसा तरी शिवाच्या नांवाशीं लावतात. कोणी म्हणतो, आम्ही बिल्वदळांतील थेंबांतून निघालों. दुसरा म्हणतो, शिवाच्या मस्तकावरील चंद्रापासून निघालों. तिसरा म्हणतो, मी शिवाच्या आसपासचाच, पण गोहृत्पेचा गुन्हा हातून घडला त्यामुळे मांगपणा अगर महारपणा जन्माला लागला; बाकी मी त्याच्या भोंवताळच्यापैकींच. आणखी एकाचें म्हणणें कीं, आम्ही शिवाच्या परम भक्तापासून उत्पन्न झालों. एकंदरीनें काय कीं या सर्व कथांतून आपला संबंध शिवाशीं लावण्याची त्यांची बुद्धि स्पष्ट दृगोचर होते. ही गोष्ट खरोखरच फार आशाजनक आहे. जे लोक शिवाशीं आपला संबंध जडविण्याच्या कामीं इतकी आतुरता दाखवितात ते अति प्राचीन काळीं केवळ शिवालाच आपले मुख्य दैवत मानीत असतील अशी कल्पना यावरून मनांत येते. आतां आर्यपूर्व काळांत येथील लोकांचे काय व्याप होते; त्याच्या भाषा, व्यवहार, राज्यपद्धति, उदरभरणाचीं साधनें कशीं होती; ते कोणाला देव मानीत; बाहेरून आलेल्या शूर तेजस्वी व रूपसुंदर अशा आर्यांना आपल्यांत समाविष्ट करून घेण्याचा वेकूव त्यांच्या अंगीं कांहीं बाबतींत तरी होता कीं नाहीं इत्यादि बाबींसंबंधानें इतिहास निश्चयानें अने कांहांच सांगत नमल्यामुळे या दोन विषय संस्कृतींचा परस्परसंबंधांत संख्यसंबंध आणि ऋणानुबंध कितपत झाला यासंबंधानें हमखास असें विधान करणें थोडे धाडसाचे वाटेल. पण विस्मृतीच्या या दाट जंगलाच्या झालरांवर शोधकांनीं जो साधारण का होईना पण उजेड पाडला आहे त्याच्या आश्रयानें आंत जाण्याला पुसट पुसट पाऊलवाटा दिसतात. त्यांवरून जावयाचें म्हटलें तर तत्कालीन अनाथ प्रजेत शिवाला देवत मानण्याची बुद्धि असावी असें अनुमान करावेंच वाटतें. ' जसं भक्त तसे त्यांचं देव ' या म्हणी-

तील स्वारस्य येथे चांगले प्रत्ययास येऊन लोकांवरून दैवतांविषयी अनुमान करण्यांत चूक होणार नाहीसे वाटते. रामायणमहाभारतादि ग्रंथांत या दोन लोकांच्या एकमेकांशी झालेल्या चकमकींची जी कथांतर्गत वर्णने आहेत त्यावरून अनार्यांची स्वरूपे, त्यांच्या प्रवृत्ति याविषयी बरीच माहिती मिळते व तीवरून पाहतां भक्त व दैवत यांच्यातील ताळमेळ अनुमानप्रवर्तक होतो.

शिवाचे ध्यान व परिवार हीं मोठीं बोधक आहेत. त्याच्या गळ्यांत 'नररुंडमाला' आहे आणि त्याच्याभोंवतीं 'भूत-पिशाच' इत्यादींचा मेळा आहे. विशाल नेत्र, गौरापान रंग, उंच नाक आणि बुद्धिवैभव इत्यादींनीं युक्त अशा आपल्या रूपाशीं मूळच्या लोकांचीं रूपडीं तोलून पाहून स्वतःला 'नर' शब्दानें व तदितरांना 'वा-नर' म्हणजे 'कदाचित् माणूस' शब्दानें आर्यांनीं संबोधिले असावे. विजेत्या रूपसंपन्नांनीं जित अशा रूपहीनांना तिरस्कारव्यंजक नावे द्यावीत हे साहजिक आहे. मग त्या जितांच्या अंगीं काहीं चांगले गुण असोत वा नसोत. आतां या 'नरां' नीं चोहाकडे कब्रजा घेण्याचे काम सुरू केल्यावर प्रत्येक ठिकाणीं त्यांना कांपराने खणण्यासारखी मऊ जर्मान सांपडली असेल असे नाही. किंताहि असंस्कृत असले तरी या 'भूतपिशाचवानरांच्या' अंगीं झगडण्याचे सामर्थ्य असलेच पाहिजे. आणि म्हणून त्यांनीं आपल्या शत्रूच्या घोर कत्तली करून विजयात्साहाचे चिन्ह म्हणून 'नरां' च्या मुंडक्यांची माळ आपल्या दैवताला वाहिली असेल अगर त्यांच्या पुढाऱ्यानें आपल्या गळ्यात बेहोष आनंदाच्या भरांत ती घालून नृत्य केले असेल. उपच्या उपटसुंभांची दाणादाण करणारा असा हा पुढारी त्यांना प्रिय अथवा दैवतसम वाटावा यांत काय नवल ? शत्रूंच्या मुंडक्याचे बुरुज बांधणे आणि त्यांची उडविलेलीं डोकीं माल्यावरून मिरविणे हे आधुनिक इतिहासांतील प्रकार वाचले

म्हणजे तितक्या भूतकाळीं शत्रूंच्या रुंडमाला धारण करण्याची हौस शूरांना असेल यांत शंका नाही.

हा प्रकार इतका झाला की, नररुंडमाला ही शिवाची निशाणी झाली. त्याचा वेष तर डोंगरी तिरंदाजीला अनुरूप आहे. वाघ, सिंह व हत्ती अशा हिंस्र अथवा धिप्पाड परांना सहज गारद करून त्यांची विशाल व उबदार चामडीं म्हणजे ' चर्म ' त्याने आपल्या पुष्ट बाहुंवर टाकून दिली आहेत. त्याच्या भक्तमंडळाचा म्होरक्या अथवा त्याचा पट्टशिष्य म्हणजे आर्यांचा कट्टा दुष्मन् जो रावण तो होय. त्याचें या भक्तावरील प्रेम पुराणप्रसिद्ध आहे. संतापाच्या भरांत शिवानें आपला लिंगच्छेद करून सरोवरांत दडी मारल्यावर आपल्या दैवताची उरलेली खूण या पराक्रमी भक्तान जपून ठेवण्यासाठीं आपल्या दक्षिण दिशेकडील घराकडे नेली आणि त्याची पूजा मनोभावे सुरू केली. ही पूजा दक्षिणभागाच्या सर्वत्र पसरली आणि लिंगपूजा आर्यांनीं अनार्यांपासून घेतली हा तर विद्वानांचा सिद्धांत आहे ! युरोपियन वसाहतवास्यांच्या कदाचित् उघड्या झालेल्या मजेदार तांबूस वर्णाच्या मनगटाकडे पाहून काळ्या रानटी स्त्रिया एकमेकींकडे साश्चर्य पाहूं लागल्या हें वाचल म्हणजे, दुर्दैवामुळे रानावनांत भटकावे लागलेल्या भीमाचे आणि रामाचे तें नयनमनोहर आणि शिवाय राजतेजानें झळकणारें रूप पाहून हिडिंबा आणि शूर्पणखा या रानटी स्त्रियांना अभिलाषबुद्धि उत्पन्न व्हावी हें साहजिक दिसतें. पण अनार्य स्त्रियांना जसा आर्य पुरुषांचा तसा अनार्य पुरुषांना आर्य स्त्रियांचा मोह पडत असला पाहिजे. दुर्बलांना केवळ इच्छा करण्यापलीकडे कांहींच करतां येत नसेल; पण रावणासारखे जे जाडे पराक्रमी त्यांनीं ठिकाठिकाणच्या सुंदर स्त्रिया आपल्या अंतःपुरांत सामील केल्या. हें रावणासारख्या धटिंगण भक्ताच्या सहजच शोभलें. पण शिव हा भक्तापेक्षा अधिक

गुणाढ्य असेल आणि हिमालयांच्या आसपासच्या वस्तीनें गौरवर्णहि असेल. त्याला हिमालयांतील आर्य दक्षाची कन्या पार्वती भाळली. शिव असेल गुणी, बिम्बविशोभित; पण म्हणून आर्य दक्षाला हें कसें आवडावें ! हाबसाणाचा राजा उत्तरेकडे राहून कांहीं उजळला म्हणून त्याला भाळलेली आपली पोर जर्मन सम्राट् काय जवळ करील ? दक्षानें पार्वतीला माहेरसुद्धा दूर केलें. लग्नकार्यांतसुद्धा तो तिला मूळ धाडीना, जामाताना निमंत्रण तर दूरच राहिलें. फुणकारा लागलेल्या स्वाभिमानानें शिव वेडावून गेला आणि त्यानें दक्षाच्या यज्ञाचा विध्वंस केला. अनार्य लोकांनीं आर्यांच्या यज्ञावर नजर राखून त्यांचा विध्वंस केल्याच्या तक्रारीं ब्राह्मणांनीं आपल्या राजकडे नेल्याच्या कथा पुराणभर पसरल्या आहेत. यज्ञविध्वंस ही खणखणित खूण शिवस्वरूप यथार्थ दाखविते. शिवाचे मुख्य शत्रु म्हणजे काम आणि क्रोध. भक्तराजाच्या ठिकाणीं त्याच गोष्टींचें वास्तव्य. क्रोध असा अनावर कीं, एकदां सेवा चुकली कीं अरिष्ट ओढवावयाचें ! आणि कामाविषयीं तर लिहावयासच नको. शेवटीं चिक्कू बापाचा मुलगा उधळ्या निघावा त्याप्रमाणें बापाचा हा कैफी लंपटपणा पाहून वडील मुलानें शिसारी खाल्ती आणि ' मला जी स्त्री पाहील ती सप्तजन्मीं विधवा होईल ' असा शाप उच्चारून तो भुईआड तोड करून राहिला ! वरील प्रवृत्तीचा इतका गडद रंग मनाला असणें हे मनाच्या उंचीचें मापक असतें. अनार्यांनीं आपला देव असाच रंगविला.

पण हें कसेहि असलें तरी शिव म्हणजे 'नरां'ना मोठ्या वचकांत ठेवणारा अनार्यपक्षपाती होता यांत शंका नाही. दोन प्रकारचे लोक शेजारीं शेजारीं आल्यावर आणि कोणीच कायमचा नष्ट होण्यासारखा नाही हें ठरल्यावर पहिल्या वैरभावाचा जोर नरम पडू लागतो; आणि एकमेकांशिवाय गत्यंतर नाही असें राष्ट्रीय संसारत

दिसू लागलें. अर्थात् देवघेवीशिवाय शेजारधर्म कधीहि संभवत नसल्यामुळें तीं सुरू झाली, सामान्य लोकांनीं लिंगपूजा कालें करून पतकरली आणि वेदांतील रुद्रकल्पना शिवाशीं संलग्न करण्यांत आली. ही देवघेव इतकी झाली कीं, शिव मोठा कीं विष्णु मोठा असेंहि तंडण सुरू झालें! पण सर्व उदात्त कल्पना एक ठिकाणींच भेटतात ही अत्यंत विशाल तत्वभावना रूढ होऊन तोही तंटा मिटला. पण इतकें झालें तरी शिवाची संहारबुद्धि नरांच्या मनांत रुतून बसली होती तीमुळें शेवटीं प्रळयाचें आणि सहारकाचें काम त्रयीपैकीं महेशाकडेच राहिले. शिवालाहि आर्यकुलोद्भव रामचंद्राच्या चरितानें शांति प्राप्त झाली आणि लोकांनींहि शिवस्वरूप सर्वत्र पूजनीय मानलें, तें इतकें कीं आज अवध्या भरतखंडांत यात्रेचें आदिस्थान जी काशी त्या ठिकाणीं शिवाचें लिंग आहे. उंच उंच टेकड्यांवर शिवाचीं लिंगें स्थापन करून हिंदु लोक त्यांची पूजा आज सहस्रावधि वर्षे करीत आहेत. सर्व पुराणकथांचा आणि तत्सम वाङ्मयाचा निर्झर शिवाच्या निर्मल वाणींतून उमटला आहे. आणि औदार्य, धीरोदात्तता, गांभीर्य, ऋजुता इत्यादि गुणांचें निवासस्थान म्हणून त्याची आराधना सर्वत्र होत आहे. अनार्यांच्या देवतेचा आर्यांवर हा केवढा विजय! उभय लोकांच्या धार्मिक कल्पनांच्या दौरकाचा ग्रंथी म्हणजेच हें शिवलिंग होय. बाहेरच्या जड संसारांत ज्याप्रमाणें, त्याप्रमाणेंच या अवश्य आणि केवळ कल्पनागम्य मुलखांत आर्यांनीं आणि अनार्यांनीं हातांत हात घातले व शेजारधर्म कायमचा पतकरला. आपण हिंदु लोक धर्मकल्पनांत अथवा देवताकल्पनांत अत्याग्रहखोर नाहीं. आपल्या अंगी संग्रहक्षमता फार आहे. भूतकालाकडे तोंड करून कालाची ही विशाल नदी पाहिली म्हणजे तिला शेकडों वाकणें दिसतात. पिराची पूजा घेतली, राम रहिम एक असा उपदेश केला, बुद्दाला अवतार

ठरविलें, आहिंसा घरांत घेतली, नागपूजा स्वीकारली, लिंगपूजा मानली असे परंत जातां जातां वर सांगितलेल्या विस्मृतीच्या अरण्यांत कालनदीच्या कांठीं शिवमंदिरांत त्याच्याच साक्षांने आर्य व अनार्य यांची दिलजमाई होतांना दिसलीं. हरिभक्तांनीं या लोकांना वर ओढले. त्याच्या आधीं रामानुजासारख्यांनीं देवळाची द्वारे त्यांना खुली केलीं, व त्याहि मागे शिवपूजा उभयतांनीं मानून एकीचें बीज घातलें; असा हा अत्यंत मंगल प्रसंग आहे. तो मनांत कल्पून त्यावर वाङ्मयाचा मोहोर कितीहि वाहिला तरी पुरा पडणार नाहीं असें त्यांचें महत्व आहे.

उभय लोकांना समानाधिष्ठान काय असेल तें शोधावें हें माझे मनोगत चाणाक्षांना सहज दिसण्यासारखें आहे. या बाबतींत रा. चिंतामणराव वंद्यांच्या उपसंहारांतील १२ व्या प्रकरणापैकीं शिव व विष्णु हा भाग अवश्य वाचावा. आम्ही त्यांचा शिव घेतला व आमचा विष्णु—विठ्ठ विठोबा त्यांना, अर्धवट का हेईना, दिला अशी ही देवघेव आहे.

आतां उरल्यासुरल्या शंका—कुशंकांना उत्तरे देऊन उपसंहारभूत चार विचार लिहून आटपतें घेतां.

पुष्कळांना असे वाटतें की, ' हें अस्पृश्यतानिवारणाचें खकटें आपण होऊन तुम्हीं कां पिकवीत बसता ? ' याला दोन उत्तरे आहेत. एक—केवळ आम्हीं पिकवितों हें खोटें आहे. पिकविलें असतें तरी वहावेचेंच काम झालें असतें; पण खुद्द अस्पृश्यांना आपली हीन स्थिति कळत नाहीं असें आक्षेपकांना वाटतें काय ? स्वतः ते ओरडत उठलेच आहेत. दुसरे असें कीं, ते उठत नसले आणि आम्हीं आहों तेंच बरे आहों असें जरी त्यांना वाटत आहेसं मानलें तरीसुद्धां आम्ही त्यांना आपण होऊन उठविलें पाहिजे. कारण असले मनोदौर्बल्य राष्ट्राच्या नवीकरणाच्या आड येईल. त्यांना

स्वामिमान शिकविलाच पाहिजे. पुष्कळ गांव-पुढान्यांच्या पुढे या विषयाचा पाढा वाचला म्हणजे ते उद्गारतात, ' खरे आहे, पण समाज तयार नाही. ' समाजाच्या विनतयारीवर सगळा डाव कोलवून देणे मोठे सोयीचे असते. पण त्यांनी इतकेच ध्यानांत ध्यावे की, हा मुद्दा राजकीय चळवळीच्या वेळी आपण पुढे आणतो का, आणि एखाद्याने आणला तर त्याची संभावना आपण कशी काय करतो? तयारी नाही असा वहीम असला तर आपण तयारीच्या मार्गे लागतो. तसेच येथे. आपल्याला ' खरे आहे ' असे वाटत असल्यास समाजाला ती शिकवण सुरू करावी. नाही तर समाजाने म्हणावे, पुढारी बोलत नाहीत आणि पुढान्यांनी म्हणावे, समाज तयार नाही. म्हणजे या चक्रांतून सुटावयासच नको. कोणी म्हणतात ' हे लोक मोठे घाणेरडे असतात. जवळ कसे करावेत ! ' येथेहि वरचेच चक्र लागू आहे. दूर ठेवले म्हणून घाणेरे का घाणेरे म्हणून दूर ठेवले? जरा चार माणसांत घ्या आणि मग बघा तसेच घाणेरडे राहतात का? ही गोष्ट अनुभवसिद्ध आहे की, त्यांच्यातील प्रतिष्ठित माणसे चांगल्या संगतीत खात्रीने अधिक स्वच्छ होतात. कोणाची अशी तक्रार आहे की, हे लोक, म्हणजे त्यांच्यातले बोलके, भारी शिष्या देतात. होय, हे खरे आहे. पण असे ध्यानांत ध्यावयास पाहिजे की, त्यांच्या स्थितीत आपण असतो तर कसे काय केलें असते? चाकावर बांधले जाऊन फटके बसत असलेल्या एका कैद्याचे किंचाळणे ऐकून शेजारी उभे राहिलेले एक सतारमास्तर म्हणाले, ' बाबा, तुझे हाल कबूल आहेत. पण तुझे किंचाळणे मोठे कर्कश लागते ' तसाच हा प्रकार आहे. असे वाटने की, हालांतून काढण्याच्या कामाला आपण लागले तर त्यांच्या शिष्या बंद होतील, कारण त्यांना तितपत कळते, निदान कळावे. असो. कोणा तात्त्विकांचा युक्तिवाद असा आहे की. यांना राष्ट्रीय चळ-

वळीत गोवून टाकावेत म्हणजे अस्पृश्यतेचा प्रश्न आपोआपच सुटेल. या कोटीवर मागे एके ठिकाणी उत्तर आले आहे, पण नवीन हवेच असले तर बर्कच्या शब्दांनी अस्पृश्याला असे म्हणता येईल की, आमच्या मनांत जर देशप्रीति उत्पन्न करावयाचं असेल तर आमचा देश अगोदर प्रातियोग्य झाला पाहिजे. स्वदेशप्रम उत्पन्न होण्यासारखी स्थिति अस्पृश्यांच्या बाबतीत अजून नाही, ही गोष्ट नाकारतां येणार नाही. त्यांच्या दैन्याचें वर्णन केले म्हणजे कोणी म्हणतात की, कित्येक वरिष्ठ लोकांपेक्षा त्यांची सांपत्तिक स्थिति चांगली आहे. असें असेल तर ' इतपत चांगल्या माणसांना सुद्धा दूर ठेवणें सामाजिक दृष्ट्या परवडतें ना ' असे परत विचारातां येण्यासारखें आहे. कोणी कोणी त्यांना ' साहेबाच्या बशा चाटणारे ' म्हणून हेटाळतात. हें तर जखमेंत मीठ भरण्यासारखे निर्दयपणाचें आहे. पोट प्रत्येकाला आहे, आणि त्याची खळगी भरण्यासाठीं जिवाची काय कुलरओढ होत आहे ती वरील आक्षेपाच्या वांटणीला आली नाही असें दिसत. ' हे लोक सरकारशीं मिसळतात ' म्हणून कोणाचा घुस्सा आहे. याला उत्तम तोंडगा म्हणजे त्यांना आपल्यांत घेणें येवढाच आहे. ' ते अमुक एक प्रकारच्या पिसाटांचीं भाषणें चविष्टपणानें ऐकतात ' असाहि आरोप आहे. यावर इतकेंच म्हणतां येईल की, तुमचीहि भाषणें त्यांना ऐकावा, ते माणसांतून उठलेले नाहीत, सद्विचार कानीं पडल्यास त्यांना ते आवडत नाही असें मानणें चूक आहे, त्यांची आणि तुमची कधींच गांठ पडत नाही. अर्थात् ज्यांची पडते त्यांचें ते ऐकतात. मी तुझ्याशीं बोलणार नाही आणि तुझ्याशीं कोणी बोलला तर मला कसेसें वाटेल असें म्हणून कसें चालेल ! तात्पर्य काय की, अशी उडवाउडव करून चालावयाचें नाही. ज्याला

ज्याला राष्ट्रहिताची आणि धर्मकल्पनेची जाणीव असेल त्यानें जबाबदारीनें या प्रश्नाचा विचार करावा आणि अस्पृश्यता काढावी.

अस्पृश्यांना आमच्या धर्मांत खसखशीतपणें अंतर्भूत केले पाहिजे. डॉ. कुर्तकोटी यांनीं गेल्या दोन हिंदुधर्मपरिषदांत जें यश संपादिलें आहे तें उमेदकारक आहे. ठराव पास झाले. पण आतां पुढील विनंति ही कीं, या ठरावाला अनुरूप उपदेश करणारे प्रचारक श्रींणीं चोहोंकडे धाडले पाहिजेत. हक्क दिल्याच्या गौरवांत परिस्थितीचा पैच ओळखल्याचें श्रेय आहे, पण त्याप्रमाणें घडवून आणण्यासाठीं आपण होऊन यत्न केल्यानें ती गोष्ट धर्मासाठीं मनापासून पाहिजे असा अर्थ होईल. 'तुम्ही जन्मानें नाच आहांत' हा उपदेश बंद करण्याचें आज्ञापत्र श्रींणीं काढलें पाहिजे. या सर्व कामांतील अवघडपणा माहीत असूनसुद्धां श्रींच्या कर्तबगारीकडे पाहून तें त्यांजपुढें मांडावेंसे वाटतें. तसेंच भागवत-धर्मियांनीं आपलीं कोंडाळीं फोडलीं पाहिजेत, व खरोखरीची धार्मिक उदारबुद्धि दाखविली पाहिजे. या बाबतींत त्यांच्याइतका अधिकार आज दुसऱ्या कोणालाहि नाही. औदार्यांत भागवतांच्यावर सरशी आजपर्यंत कोणी केली आहे ? शैवांनीं एक सुप्रसिद्ध शिवाचें देवालय व भागवतांनीं पंढरीचें देवालय कायम करून तेथें या लोकांना दर्शनासाठीं तरी आज आंत घ्यावें. ऐक्यवर्धनाला या ठिकाणासारखी अत्यंत पवित्र जागा दुसरी कोणती कल्पितां येईल ? निराळीं देवळें बांधावयाची कल्पना पुष्कळ दिवसांची आहे, पण त्रैवर्णिकांच्या धर्मबुद्धीवर अजून इतपत विश्वास आहे कीं, ते अजून औदार्य स्वीकारतील. असें वाटतें. नुसत्या शंकराचार्यांच्या आज्ञापत्राला कोण विचारतो? हें युग एकानें बोलून सगळ्यांनीं ऐकावयाचें असें नाही. सगळ्यांनीं बोलावयाचें आहे. सर्वांनीं पाठिंबा दिला तर आचार्यांचें काम सुकर होईल. निराळें देवालय बांधणें म्हणजे त्रैवर्णिकांच्या हृदाचें स्मारकच

होगार ! म्हणून पुनः त्यांच्या धर्मबुद्धीला भीड घालावीशी वाटते. आधीच धर्म पुरेसा विदीर्ण झालेला नाही काय की त्याची आणखी ओढाओढ करावी ? इतक्यानेही भागेना तर मग बारा वाटा मोकळ्या आहेतच; जे झेपेल ते करण्यात येईल. 'देऊळ, धर्म' असे शब्द बोलले म्हणजे सुशिक्षित, उघड किंवा झांकून, तिरस्काराने हंसतो. पण असल्या लोकांचा एक अगदी पातळ पापुद्रा आहे. खरा विराट समाज पंढरपूर, आळंदी अशा ठिकाणी जमतो. तेथील अधिकाऱ्यांनी हा प्रश्न सोडविला म्हणजे समाजाने सोडविला असा अर्थ होईल. सुशिक्षित काय बेफिकार आहे. महार देवळांत आला काय किंवा न आला काय तो ही गोंष्ट तितपतच मानतो, म्हणून ज्यांना त्या स्थलाचे महत्त्व आहे त्यांनी हा प्रश्न सोडविला म्हणजे तो सुटला असा अर्थ होईल.

अस्पृश्यांना इतकेच सांगावयाचे की, समाजापासून आधीच असलेले अंतर ज्या ज्या कृत्यांनी जास्त होईल ती ती होतां होईतों त्यांच्या हातून न झालेली बरी. इतर कोणत्याहि आश्रयाच्या अभावी त्यांनी सरकारच्या पदरी जाऊन पडावे हे अगदी साहजिक आहे. पण तेथे असतांना सुद्धा आपल्याला स्वतःच्या समाजांतच चिरकाल नांदावयाचे आहे हे त्यांनी विसरतां उपयोगी नाही साहेब काय आज आहे उद्यां नाही; या काळाच्या उलथापालथीत असा प्रकार केव्हांना केव्हां ठेवलेलाच आहे. तसेच स्वराज्यार्थ होत असलेल्या झगड्याचा फायदा त्यांना निश्चयाने होणार आहे. त्यांनी जागरूकता मात्र अखंड ठेवली पाहिजे. अस्पृश्यांचे हितच जर सरकारास साधावयाचे असते तर निदान चांभारांना आणि मांगांना त्यांच्या विषय आधुनिक पद्धतीने शिकवून परदेशी जात असलेला कोट्यवधि खजिना त्यांच्या घरांत घालतां आला असता. पण तो सर्व पैसा युरोपीय मांगा-

चांभारांच्या घरी जात आहे. असो. देवळांत जबरदस्तीने शिरण्याचा मोह त्यांनी आवरला पाहिजे. येथे काहीं शक्तीचे प्रदर्शन नाही. जबरीने गेलांत तर ते स्थल अपवित्र झालेसे समजून इतर लोक तेथे जाण्याचे बंद करतील, किंवा तुम्हाला बाहेर काढून पुनः शुद्धि-संस्करणे करतील; म्हणजे काय की, तुम्ही पुनः दूरच्या दूरच. पण 'आम्हांला आंत घ्या' हा लकडा मात्र निकडीने लवतां येईल तितका लावावा. कारण ही मागणीच अशी आहे की, न देणारा मनच्या मनांत सारखा ओशाळा राहिल. अस्पृश्यांची नावे शिवी-वाचक झाली आहेत. ती त्या अर्थाने समाजाने अतःपर उपयोजून येत. पण अस्पृश्यांनीही आपल्या सत्प्रवृत्तीने व गोड वाणीने समाजाच्या या प्रयत्नाला मदत केली पाहिजे. एखाद्याला अमुक एक गोष्ट तू कर म्हणून पुनः पुनः सांगितले तर कार्यातीचे उदात्तपणा आढान त्याच्या उदार भावनांना पोचून तो ते कार्य करू लागेल; पण हे जसे एक प्रेरक कारण होते तसे तू न करशील तर पेचांत सांपडशील' असे त्याला पटवून देणे हेहि एक दुसरे कारण होते. अस्पृश्यतरांना एक पेच पडणार आहे. यापुढे सगळे राज्य संख्येवर रचले जाणार आहे. ज्या ज्या मानाने संख्येचे बळ एखाद्या समाजाचे जास्त त्या त्या मानाने राज्यशकट हांकण्याचा अधिकार त्याला जास्त असे होणार आहे. या दृष्टीने वाचकांनी एकंदर जातीच्या संख्येचे आंकडे नीट ध्यानांत घ्यावे. आपल्या प्रांताला ३२॥ लक्ष मराठा आहे, २४॥ लक्ष कुणबी, २० लक्ष कोळी, १४॥ लक्ष महार ३ लक्षांवरचाभार, २॥ लक्ष मांग. १८४ हजार बेरड, १०२ हजार वडार, ९३ हजार भंगी, ९१ हजार कातकरी अशी प्रजा आहे. नुसता धनगर जवळपास ८॥ लक्ष आहे. ब्राह्मण १०६७ हजार असून कोंकणस्थ अत्रघा ११० हजार आहे! पारशांपेक्षा कातकरी जास्त आणि रामोशी सारस्वतांपेक्षा थोड्याशा हजारांनी

कर्मी. कोंकणस्थांना राज्यसूत्रे कित्येक वर्षे ज्या कारणांनी चालवितां आली त्याच कारणांनी साहेब राज्य करतो. प्रजा अजाण आहे. त्या सर्वांना उठविले पाहिजे. हा भिन्न भिन्न लोकांचा रगाडा एकराष्ट्र कसा करतां येईल ? प्रस्तुत फक्त अस्पृश्यांवरच दृष्टि ठेवून विचार कर्तव्य आहे. लोकांचें एकीकरण, भौगोलिक हितैक्य, संस्कृतीचा समानपणा, रक्तसंबंध, आणि परस्परावलंबन यांनीं संभवतें. अस्पृश्यांशीं स्पृश्यांचें भौगोलिक हितैक्य आहे. हिंदुस्थानांत फार जाति आहेत; पण त्यांची वांटणी, ऑस्ट्रियांतल्या भिन्न भिन्न जातींच्या वांटणीप्रमाणें प्रांतवार न होतां, म्हणजे आसामांत सगळे ब्राह्मण, मद्रासेकडे सगळे धेड, अशी न होतां, प्रत्येक गांवांत हरजातीचे लोक आहेत असें दिसेल. त्या सर्वांचा मिळून एक गांव होत असल्याकारणानें अगदीं शेवटपर्यंत वस्तीच्या दृष्टीनें हितैक्य आहेसें दिसेल. ही आशेला जागा आहे. सांस्कृतिक दृष्ट्या पाहतां, भाषा बहूशीं एक आहे, वाङ्मय कांहींसें त्यांनी उचललें आहे. पूर्वपीठिका मात्र त्यांच्या आपल्या एक नाहींत. पण त्यांचा अंतर्भाव समाजाच्या जुळणींत सांपत्तिक दृष्ट्या झालेला असून, धर्मांत भागवत संप्रदाय ही सामान्य भूमिका उभयतांना आहे. रक्तसंबंधानें एकी होणें संभवनीय नाहीं. शेवटीं परस्परावलंबनानें घडणारी एकी शिल्पक उरते. ही संवय आधीपासून आहे. रक्तसंबंधाची एकी जर संभवत नाहीं तर शेवटच्या इलाजाचा अवलंब जोरानें केला पाहिजे. आम्ही तुम्हाला हवे आहोंत, तुम्ही आम्हांला हवे आहांत हा भाव बळाला लावला पाहिजे. सुशिक्षितांनीं अस्पृश्यांच्या हरतऱ्हेनें उपयोगी पडावें. नवीन गोष्ट सुरू करावयाची म्हटली म्हणजे आपण शुद्ध लोकांसारखे म्हणजे असंस्कृतांसारखे करूं लागतो. परकीयांनीं सांगितलेलीं साधनें उचलतो. तसें न करतां गंजलेलीं हत्यारें पाजळावीत व अस्पृश्यांना शिक्षण द्यावें. नुसत्या साक्षरतेवर थांबूं

नये. सद्विचार ऐकवावा व चांगल्या वाचनाची गोडी लावावी दुसरें, युरोपियन संस्कृतीचा उडलेला बोजवारा झाडून सर्व प्रजांच्या कानीं घालावा. पण यांत देशाभिमानाचें वेडें वारें नसावें. अभ्यास आणि निश्चितपणा असावा. तिसरें, त्यांच्या स्वभावाचें दैन्य काढावें. तूं जन्मानें नीच आहेस असें सांगूं नये. त्यानें माणूस दिनावतें, मान ताठर करून वर पाहूं शकत नाहीं. साहेबांचें दास्य करणा-राचा तो दास बनतो, मग परक्यापुढें स्वाभिमानानें मान तो कशी उंचावील ? आपलें धर्मज्ञान त्याला द्यावें, आपल्या संस्कृतींत त्याला मिसळून घेऊन तिचा अभिमानी म्हणून रक्षिता बनवावा. ज्याला गमविण्यासारखें कांहींच नसतें तो पुष्कळदां नवीन मतांना लवकर बश होतो. विपरीत मते परद्वीपांत चालू आहेत इकडे काळजीपूर्वक लक्ष पाहिजे. चौथें, धंद्याचा बोज वाढवावा. त्याला इतर सर्व बाबतींत मोठेपणा इतरांइतका दिला तर त्यानें धंद्याची लाज बाळगूं नये. मग तुम्ही त्यांना त्याच घाणेरड्या धंद्यांत ठेवूं इच्छितां असा आपल्यावर कारण नसतां आरोप येईल, अशी सूचना या ठिकाणीं आपल्याला यश चितणारा करील हें खरें आहे. पण भीति वाटते ती ही कीं, चढाओढीची झटापट सुरू झाली म्हणजे अधिक बुद्धिवान जाति व पैकेवाले अन्य जातीय, या माणसांनीं अर्धघट टाकलेले धंदे भराभर पकडतील आणि हीं बापडीं मिळती भाकरां गमावतील. ज्या महारेत्यादीनां जुना कोणताच धंदा उरला नाहीं, त्यांनीं अर्थात् वाटेल तें करावें. असो. क्षत्रिय व ब्राह्मण कितीहि भांडले तरी पूर्वमंस्कृतीचे पाये उभयतांनीं भरले असल्यामुळे रदी होईल म्हणून याहि बाबतींत अस्पृश्यांचा नवीन इतिहास व त्यांचें नवीन मन्वंतर सुरू होतांना स्पृश्यांनीं त्यांना स्वकीय करून घेण्या-साठीं त्यांच्याशां आपलीं नावे सलग्न करून घ्यावीत. त्यांना आतुरता उत्पन्न झाली आहे. थोडी असली तर लवकरच फार होईल. या

आतुरतेच्या प्रसंगी जो उपयोगी पडेल तो प्रेमाचा विषय होईल. हें उघड आहे. शेवटी, तो महद्भाग्याचा प्रसंग केव्हाही अवतरो, त्यांना श्रीविठ्ठलस्वरूप दाखवावें व हा हिंदुस्थानचा राष्ट्रपुरुष सर्व सामर्थ्यानिशी उभा करावा. ”

माहिती पूर्ण व्हावी म्हणून या लोकांच्या वस्तीचे जिल्हावार आंकडे व इतर प्रमुख जातीचे आंकडे पुढे एकत्र दिले आहेत. आंकड्यावरून तौलनिक ज्ञान होऊन विषयाचें खरें महत्व ध्यानांत भरेल. ज्या वाचकांनी हा लेख वाचण्याचा अनुग्रह मजवर केला असेल त्यांचे स्वतःवर व अस्पृश्यांवर सुद्धा फारच उपकार झाले आहेत. माझी कांहीं विधाने चुकीची व अनुमानें धाडसाची असण्याचा पूर्ण संभव आहे. तोल संभाळण्याचा यत्न करून सुद्धा तो न राहिला असण्याचाही संभव आहे; कारण बोलूनचालून माझा ओढा अस्पृश्याकडचा आहे. विद्वानांनी आणि विचारवंतांनी या विषयांत लक्ष घातले असते तर मला माझे अज्ञान व विचाराचा कोंतपणा समाजापुढे पसरून मांडण्याचा प्रसंग चुकवितां आला असता. पण माझे म्हणण टाकूनटाकून नीट करण्याचा यत्न आतां कोणी ज्ञानी माणसांनीं केल्या तर खऱ्या ज्ञानी विचारवंतांना बोलवयास लावल्याचें श्रेय मला लाभेल.

